

MERDİVEN

Bu sayıda:

Editörden	1
Yaşar Kemal'in Hayatı, Eserleri/Kitapları, Edebi Kişiliği	2
Yıldız Koleksiyoncusu	3
Benim Hikayem	6
Kelebek Hasretinde Karga Olmak	7
Bazı Şeyler Yaşlanmaz	10
Kaybolan Sesler	11
Ses	13
Özgürlük Ne Midir?	14
Masum Kış	15
Yağmurla Gelen	16
Ayrıldı O Anda Ruhla Beden	20
Daima Mavi	20
Geçmişin Külleri	21
Yaşam	22
Derslerle Eşdeğer	23
Yaşıyoruz	23
Yitik ve Bitik	24
Boşluk	25
Beyaz Zambaklar Ülkesinde	26
Sabırsız Yürek	27
Tanrının Unutulan Çocukları	29
Notlar	30

Editörden;

Merdiven'in Bahar sayısı ile birlikteyiz yine. Gün geçtikçe yazılan yazılar daha bir ete kemiğe bürünüyor, derinleşiyor, edebiyat kokmaya başlıyor. Bunu gördükçe mutluluk adına içimizde 'Bahar' güneşi gibi bir sıcaklık dalga dalga yayılıyor. Yüzümüzde, yüreğimizde eşsiz ve geniş bir gülümseme...

İngiltere'de İngiliz yurttaşları için, William Shakespeare'in herhangi bir kitabını okumamışsa dalga geçildiği ve alay edildiği anlatılabilir. Aynı şeyi ülkemiz ve ülkemiz insanları için uyarladığımız zaman, Yaşar Kemal okumayan her kişi için yaşamın biraz eksik, biraz anlamsız, biraz umutsuz kaldığını söyleyebilir miyiz? Bu da usta yazara bir vefa borcumuz olsun kitaplarını okumak için. Bir kez daha bu coğrafyanın dili, rengi, kokusu ve dokusu olmuş ustayı büyük bir saygıyla anıyoruz. Dergimizin Bahar sayısına aldığımız hayat hikâyesi, kişiliği, romancılığına dair yazı, umarız bir ilk adım olur Yaşar Kemal'le tanışanlar için.

Büyük ustanın ve ozanın bir sözüyle sonlandırmak istiyoruz: **Bir, benim kitaplarımı okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun. İki, insanın insanı sömürmesine karşı çıksın. Kimse kimseyi aşağılamasın. Kimse kimseyi asimile edemesin. İnsanları asimile etmeye can atan devletlere, hükümetlere olanak verilmesin."**

İyi okumalar diliyor, şimdiden dergimizin bir başka sayısında buluşma heyecanı ve umuduyla... Okumalarınız çok; ürünleriniz bol olsun!

Merdiven Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi**Derginin Sahibi:**

Dersim Anadolu Lisesi adına Mehmet ÖZ

Genel Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü:

Müdür Başyardımcısı Süleyman ALMAK

Yayın ve İnceleme Kurulu:

Gülşen PAYÇU

Melike BÖRÜBAŞ YÜNEY

Murat PAYÇU

Derginin Yönetim Yeri:

Atatürk Mh. Mahmut Tan Sokak.

No: 23 Tunceli

Telefon: 0428 213 23 00

Basım Yeri:

Moğultay Mh. Boysan Cad. No:41 Telefon: 0428 212 10 48 / Tunceli

“Yaşar Kemal’in Hayatı, Eserleri / Kitapları, Edebi Kişiliği”

1922’de Osmaniye’nin Hemite köyünde doğdu. Asıl ismi "Kemal Sadık Göğceli". 5 yaşında kan davası yüzünden babasını yitirdi. Bir kaza sonucu sağ gözünü kaybetti. İlköğrenimini Adana Kadirli’de yaptı. Yazmaya ortaokul sıralarında şiirle başladı. Şiirleri Adana Halkevi’nin yayını olan Görüşler Dergisi’nde yayınlandı. Ortaokul son sınıfta okulu bırakmak zorunda kaldı. Irgatlık, amele başılık, pirinç tarlalarında su bekçiliği, arzuhalcilik, öğretmenlik, kütüphane memurluğu yaptı. Şiirleri, Ülke, Kovan, Millet, Beşpınar gibi dergilerde yayınlandı. 1950’de komünizm propagandası suçlamasıyla tutuklandı. 1951’de cezaevinden çıktıktan sonra İstanbul’a yerleşti. Cumhuriyet Gazetesi’nde fıkra-röportaj yazarlığı yapmaya başladı. 1962’de Türkiye İşçi Partisi Yönetim Kurulu üyeliğine seçildi.

1963’ten sonra gazeteciliği bırakıp kendini tümüyle kitaplarına verdi. 1973’te Türkiye Yazarlar Sendikası’nın kuruluşuna katıldı, 1973-1974’te genel (bilgi yelpazesini.net) başkanlığını yaptı. 1952’de ilk kitabı "Sarı Sıcak" yayınlandı. Bu bir öykü kitabıydı. İlk romanı "İnce Memed" 1955’te yayınlandı.

1955-1984 arasında öykü, roman, röportaj ve makalelerden oluşan 33 kitabı çıktı. Bunlardan sırasıyla, Ortadirek, Yer

Demir Gök Bakır ve Ölmez Otu, ‘Dağın Öte Yüzü’ üçlemesidir. Demirciler Çarşısı Cinayeti, Yusufçuk Yusuf ve Hüyükteki Nar Ağacı ise ‘Akçasaz’ın Ağaları’ ismiyle bir dizidir.

Yumurcuk Kuşu ve Kale Kapısı da ‘Kimsecik’ isimli bir dizidir. Bu iki kitapta bir bakıma kendi yaşam öyküsünü anlatır. Yapıtlarında Torosları, Çukurova’yı, Çukurova insanının acı yaşamını, ezilişini, sömürülüşünü, kan davasını, ağalık ile top rak sorununu çarpıcı bir biçimde ortaya koyar.

Yurt içinde kendi oyunlaştırdığı “Teneke” ile 1966’da İlhan İskender ve Ankara Sanatseverler Derneği ödüllerini aldı; 1984’te TÜYAP Edebiyat Halk Ödülü’nü, 1985’te Sedat Simavi Vakfı Ödülü’nü kazandı. 1992’de Kültür Bakanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü’nü ve TÜYAP Onur Ödülü’nü aldı. 1993’te Paris’te oluşturulan Dünya Kültürleri Akademisi’nin kurucu üyeliğine seçildi.

Yapıtları yabancı dillere en çok çevrilen Türk yazarları arasında yer alan Yaşar Kemal’in Yer Demir Gök Bakır romanı Fransız Eleştirmenler Birliği’nce 1977 yılının en iyi yabancı romanı seçildi. Dağın Öte Yüzü üçlemesi (Orta Direk, Yer Demir Gök Bakır, Ölmez Otu) Fransa’da yılın en iyi kitabı ödülünü aldı. Yaşar Kemal’e 1982’de gene aynı ülkede Uluslararası Del Duca Ödülü, 1984’te Legion d’honneur nişanı verildi. Çeşitli

kuruluşlarca Nobel Edebiyat Ödülü’ne aday gösterildi.

Yaşar Kemal’in Kişisel Özellikleri, Kişilik Özellikleri:

Şaşırtıcı imgelemi, insan ruhunun derinliklerini kavrayışı, anlatımının şiirselliğiyle Yaşar Kemal’in kişisel özellikleri, kişilik özellikleri olarak sayılabilir.

Yapıtlarının / Eserlerinin Özellikleri:

Yaşar Kemal, ilk yapıtları Teneke (1955) ve İnce Memed’le (1955) bir Çukurova yöresi romancısı olarak tanındı. Feodal ilişkilerin egemen olduğu bu yörede, iktisadi yapının giderek kapitalist yapıya doğru evrimleşmesini, birbirini bütünleyen romanlarının temel sorunsalı olarak işledi.

Çukurova’nın yarım yüzyıllık görüngüsünü betimledi. İnce Memed’de ağalık kurumunu ve eşkıyalık temasını, ağa-köylü çelişkisi çerçevesi içinde ele alırken, doğa-insan ilişkisini destansı ve şiirli bir dille verdi. İnce Memed’in 2. ve 3. ciltlerinde bu konuyu sürdüren Yaşar Kemal, Dağın Öte Yüzü genel başlığı altında topladığı Orta Direk (1960), Yer Demir Gök Bakır (1963) ve Ölmez Otu(1969) romanlarında dağ köylülerinin mevsimlik ırgat olarak Çukurova’ya gelişlerindeki çileyi işledi.

Yerleşik köylü ile mevsimlik ırgatlık yapan dağ köylülerinin

feodal düzenle çelişmesini verdikten sonra Yaşar Kemal, Akçasaz'ın Ağaları genel başlığıyla yayımladığı Demirciler Çarşısı Cinayeti(1974) ve Yusufçuk Yusuf'ta(1975), bu çelişkinin keskinleşerek, köylünün birleşmesinden korkan ağaların, köylüyü birbirine düşürmesini, eski ağalık düzeninin evrimleşerek, sanayiye yönelen yeni bir tip ağanın ve yeni bir ağalık düzeninin ortaya çıkışını öyküledi. Yılanı Öldürseler 'de (1976) gene aynı yöreye, töreler ve bu törelerin bir kız kaçırma olayı nedeniyle çıkan çatışmalardaki etkisi açısından yaklaştı. Van'dan Çukurova'ya göçen bir ailenin çektiği acıları Kimsecik 1 (Yağmurcuk Kuşu, 1980) ve Kimsecik 2 (Kale Kapısı, 1985) romanlarında öyküledi.

Yaşar Kemal, Al Gözüm Seyreyle Salih (1976), Deniz Küstü (1978) ve Kuşlar da Gitti (1978) romanlarında odak olarak denizi, deniz insanlarını ve doğanın kirlenme nedeniyle giderek yok oluşunu konu edindi. Höyükteki Nar Ağacı'ndaysa (1982) traktör kullanımı nedeniyle işsiz kalan dört köylünün kutsallığına inandıkları nar ağacını arayışlarını öyküledi. Üç Anadolu Efsanesi(1967), Ağrı Dağı Efsanesi(1970), Binboğalar Efsanesi(1971) ve Çakırcalı Efe (1972) adlı yapıtlarında, halk öykülerini ve söylenceleri roman yapısıyla yeniden yazdı. Filler Sultanı ile Kırmızı Sakallı Topal Karınca 'da da (1977) mecazlı bir üslup kullandı.

Yaşar Kemal, bütün romanla-

rında, insanın, insanla, çevreyle ve toplumsal kurumlarla ilişkisini öykülerken, insansal değerleri ikinci plana atmayarak, insanı bir roman malzemesi olmaktan çok bir karakter olarak ele aldı. Bunu sağlayan en önemli öge, kullandığı, kendine özgü gözlem gücü ve şiirsel üslubudur. Çukurova'yı işlediği romanlarında yörenin doğasıyla bütünleşen kahramanları, bu şiirsel üslupla boyut kazanarak, Yaşar Kemal'in sağlamak istediği gerçeklik duygusunu, kimi zaman katılıktan uzak bir biçimde yarattı. Çukurova insanların dilini, kimi yerde sözlü edebiyatın kıvraklığıyla kullandı. Halk dilindeki betimlemeleri, deyimleri, yöresel sözcükleri, ağıtları, ilençleri (beddua), vb'ni çağdaş bir romancı yeteneğiyle yeniden yoğurarak, dil ve üslup bakımından ödün bir bireşime ulaştı.

Öykülerinde de benzer bir üslupla, Çukurova insanının acılarını işleyen Yaşar Kemal'in birçok yapıtı sinemaya ve tiyatroya da uyarlandı.

BÜTÜN ESERLERİ / KİTAPLARI

Hikâyeleri:

- Sıra Sıcak (1952)
- Sarı Sıcak- Bütün Hikâyeler (1967)

Romanları:

- İnce Memed I (1955)
- Teneke (1955)
- Ortadirek (1960)
- Yer Demir Gök Bakır (1963)
- Üç Anadolu Efsanesi (1967)
- Ölmez Otu (1968)
- İnce Memed II (1969)
- Ağrı Dağı Efsanesi (1970)

- Binboğalar Efsanesi (1971)
- Çakırcalı Efe (1972)
- Demirciler Çarşısı Cinayeti (1973)
- Yılanı öldürseler (1976)
- Al Gözüm Seyreyle Salih (1976)
- Filler Sultanı Kırmızı Sakallı Topal Karınca (1977)
- Kuşlar da gitti (1978)
- Deniz Küstü (1978)
- Yağmurcuk Kuşu (1980)
- Höyükteki Nar Ağacı (1982)
- İnce Memed III (1984)
- Kale Kapısı (1985)
- İnce Memed IV (1987)
- Kanın Sesi (1991)
- Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana
- Karıncanın Su İçtiği
- Tanyeri Horozları
- Çıplak Deniz Çıplak Ada

Şiir:

Bugünlerde Bahar İndi

Röportajları

- Yanan Ormanlarda Elli Gün (1955)
- Çukurova Yana Yana (1955)
- Peri Bacaları (1971)
- Bu Diyar Baştan Başa (1971)
- Bir Bulut Kanıyor (1974)
- Allah'ın Askerleri (1978)
- Bu Diyar Baştan Başa 1, 2, 3, 4.

Yazıları

- Taş Çatlarsa (1961)
- Baldaki Tuz (1974)
- Ağacın Çürüğü (1980)

Derlemeleri

- Ağıtlar (1943)
- Gökyüzü Mavi Kaldı (1978)

Konuşmaları

- Alain Bosquet ile Konuşmalar (1992)

“Yıldız Koleksiyoncusu”

“Mavi elbise seni soluk gösterir.”

Gözüm saatte, parmak uçlarımı birbirine değdirip çekerek elbise seçme faslının bitmesini bekliyordum. Gerçi asıl olay elbise seçmek değil, bu akşamki aile yemeği - -ki ben ona ‘Gösterişli Yemek’ demeyi tercih ediyordum- bu yemek öylesine gösterişliydi ki artık kendimi onlarla bir bütün olarak gördüğüm kotlarımı çıkarıp mini bir elbise giymeye zorlanmamı sağlamıştı, hani şikâyet ettiğimden değil de, onlardan biri üzerimdeyken eğilirsem olacakları düşünmek bile istemiyordum.

“Yeşil mi? Gerçekten mi? 40 yaşında filan mısın?”

Einstein’a göre zaman göreceli bir kavramdır. Ve şuan akrep ve yelkovan, iki inatçı keçi misali, yerlerinden hareket etmemeye yemin etmiş gibiydiler.

“Beyaz da fazla çocuksu olur sanki!”

Yanımda Doğa, tuhaf bir mağazada, askılardan rastgele topladığım bir kucak dolusu elbiseyi eleştirmekle meşguldü. O saçma moda programlarından birinde gibi hissediyordum. Tek fark; benim bağırp ağlayarak ortamı terk etme lüksüm yoktu.

“Pembe gönlüm sende, ha ha! Bu da olmaz.”

‘Aile Yemeği’ bana daima biraz zorlama gelmiştir. İki ayda bir yapılan bu buluşmalarda annemle yengem birbirine tuhaf ve yapmacık gülümsemeler yollar, amcam ve babam da çocukluklarını yâd ederlerdi.

“Bak bu güzelmiş aslında ya! Hey, orada mısın?”

Düşüncelerimi bölen Doğa’nın sesiyle irkildim. Elinde mor bir elbiseyle kabini işaret ediyordu. Bu elbise çok şekerdi, kısa filan da değildi ve sırtında kanat şeklinde bir açıklığı vardı. Kuşkanadı gibi değil, daha çok kelebeklerinkini andırıyordu. Kabinde çıktığım an Doğa işaret parmağını döndürerek etrafımda dönmemi işaret etti.

“Bi kanatların eksikti sevgili melek, şimdi onlar da tam oldu, ha ha!”

İstemsizce gülümsedim. Kanatlar bana yıldız koleksiyoncusu kişiliğimi hatırlatmıştı. Aynadan Doğa’nın kasaya ilerleyen yansımasını izledim, uzaklaştığından emin olunca aynada kendime bakıp “Akşam için iyi şanslar, koleksiyoncu.” diye mırıldandım.

Alışverişin geri kalanı fena geçmemişti, elbiseden sonra bir de topuklu felaketini saymazsak. Ama boyum 1.52 olduğundan amcam her masaya oturduğunda başını yukarı kaldırıp “Ayda? Ayda neredesin? Seni göremiyorum.” Diyerek bo-

Bahar Arıkan

yumla dalga geçerdi, yani ortalama bir 6 cm uzamanın da kimseye zararı olmazdı.

Yemeğe geç kalmış sayılmazdım. Ailemin bu yemek olayını neden bu kadar büyüttüklerini anlayamıyordum, aslında orta gelirli bir ailem vardı ve bu yemeklerin burjuva mekânlarda yenmesi anlamsız geliyordu. Masaya vardığımda normalin aksine Emo kuzenimi görmek son darbe olmuştu. O çocuk ergendi, hatta ergen kelimesinin tanımıydı. Onu en son on üçüncü yaş partisinde görmüştüm, ailesi ona saçma bir bilgisayar oyunu almadı diye sinir krizine girip hastaneye kaldırılmıştı. Gözümde tam bir ezikti, gerçi aradan dört yıl geçmişti ama kafasını telefona gömüp tek gözülle yengeme kötü bakışlar atması değişmediğinin kanıtıydı. Ve daha beteri de vardı, annem onunla konuşmam için tuhaf bir çaba sarf ediyordu. Pek dinleyemediğim bir ton konu konuşulup içkinin dozu kaçınca terasa çıkmaya karar verdim. Hem sıkılmıştım, hem de yetişkinleri kafası dumanlı görünce onların yerine ben utanıyordum. Manzara pek de büyüleyici sayılmazdı, yine de temiz havanın iyi geldiğini kabul etmem zorundaydım. Gözlerim dolunaya takılmışken arkamdaki ses beni irkiltti:

-Aman Tanrım, burada küçük kanatları olan bir melek var! İçimden bunun kuzenim olma-

masını dileyerek arkamı döndüm. Bu, yan masadaki çocuktü. O da masadaki tek gençti, gözüme bir iki kez çarpmıştı.

-Ben Ekim.

Elini uzattı.

- Ayda.

Elini sıktım, gülümsedi.

- Cidden, nesin sen şimdi? Melek? Peri? Kelebek?

Kollarımı demire dayadım.

-Bilemedin canım, dedim alaycı bir ses tonuyla. Ben yıldız koleksiyoncusuyum.

- Ha?

- Yıldız koleksiyoncusu, duydun işte.

Sırttı.

- Gökyüzündeki yıldızlar mı, yani onları mı topluyorsun? Hazır ailen buradayken onlara söyleyeyim de seni bir psikoloğa götürsünler, ne dersin koleksiyoncu?

Koleksiyoncuyla vurgulayarak söylemişti. Gözlerimi kıstım.

- Yıldızdan kastım, hayaller. Çünkü hayaller de, yıldızlar da birbirine oldukça benzerler. Tüm hayaller geceye aittir çünkü o kadar narin ve hassaslar ki gündüzün karmaşası, onlara çok ağır gelir. Bu sebeple gündüzleri hayallerimizi, geceye kadar

görünmez yaparız, tıpkı yıldızlar gibi. Yıldız kelimesi de burada bir şifre görevinde.

Bir sürelik sessizlikten sonra konuşmaya başladı.

- Pekâlâ, iki sorum var. Birincisi; hayallerden nasıl koleksiyon yapabilirsin ve ikincisi; kanatlar ne alaka?

- Ya hayal biriktiriyorum işte. İnsanların hayallerini öğrenip bunlarla koleksiyon yapıyorum. Belli bir amacı yok bunun, hobi gibi düşün. Kanatlar da sembolik. Hani hayallere daha kolay ulaşabileyim diye.

-...

Uzun süren sessizliğin ardından, Ekim daha ciddi görünmeye çalışarak konuşmaya başladı;

- Düşünme tarzını sevdim koleksiyoncu. Peki, daha önce bundan birilerine bahsettin mi?

- Hayır, saçma olduğunu düşüneceklerdir. İlk öğrenen sensin.

- Pekâlâ, hadi bana koleksiyonundan biraz daha bahset.

Orada ne kadar kaldım bilmiyorum, tek bildiğim, eğer amcamın adımı söyleyen sesini duymasaydım bu konuşmayı daha saatlerce sürdürebilirdim. Ayrılma zamanının geldiğini duyun-

ca Ekim yavaşça eğilerek reverans yaptı.

-Kendine çok iyi bak, yıldız koleksiyoncusu.

-Sende.

Sesini alçaltarak fısıldadı;

-Koleksiyonuna küçük bir katkım olsun, benimkisi dünyada açlık ve fakirliği yok etmek.

Sesini normal seviyesine döndürdü.

-Hem kim bilir, belki bir gün bir yerlerde tekrar karşılaşırız.

-Belki de, diye mırıldandım.

Onu bir daha hiç görmedim.

*Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2014-2015'te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında birinci olmuştur.

“Benim Hikâyem”

Evimin bahçesinde oturuyordum. Elimde çayım, yanımda kitabım, önümde bir cadde, caddenin alt tarafında küçük bir dere ve karşımda bu saydıklarımın anlamlı olmasını sağlayan bir mezar... Evimin karşısındaki tepenin küçük bir köyünde uzaktan zar zor seçebildiğim bir mezar... Üzmüyordu onu görmek, sıkıntı vermiyordu içime. Tam tersi buruk da olsa bir tebessüm oluşturuyordu yüzümdede. Birkaç arkadaşına anlatmaya çalıştım ama boş, tuhaf bakan gözlerini görmek pek uzun sürmedi. Şaşırtmıştı bu beni. Derin anlamlar, farklı hazlar, umut kaynakları... Herkesin benzer bir hikâyesi vardır sanıyordum. Yine de anlamalarını beklediğimden değildi hayal kırıklığım, anlayışa çok uzak olmaları onların kendilerine has hikâyelerinin olmadığını göstermişti, beni yalnızlaştırmıştı.

Caddeyle aramda sadece sıra sıra dikilmiş ağaçlar vardı. Görüşümü engellemiyorlardı, benim dünyamın sınırlarını çiziyorlardı. İzlemeye koyuldum. Bir kadın geçti sonra. Ah şu kadınlar... Hayatın tüm yükünü omuzlamışlardı sanki. Her şeye de yetişmeye çalışıyorlardı. Ne

zaman sakince yürüyebileceklerdi? O kadında hem telaşla yürüyor hem çantasını karıştırıyordu. Yine bir tebessüm kondu yüzüme. Uflayıp pufluyordu kadın, ağlamaklıydı. Yanına gidip sorununun ne olduğunu sormalıydim. Çayımı kenara bıraktım. Ben tam kalkacakken bir adam yaklaştı kadının yanına. Rahatlattı bu beni. Bazen insanlarla iletişimim iyi oluyordu. Gördüğüm kadarıyla telefonunu uzattı. Demek ki çantada aranan, ihtiyaç duyulan şey buydu. Birlikte yürümeye başladılar, kadın aramasını yaparken adam ona eşlik ediyordu.

Yan komşum filmlerdeki yaşlı, huysuz, tek başına yaşayan insanları hiç aratmazdı. Ama sağlığı oldukça yerindeydi. Bahçesinde de harika bir kiraz ağacı vardı. Dayanamaz her önünden geçtiğimde birkaç kiraz atardım ağzıma. Şimdi de bu adam yaşına aldırılmamış çıkmıştı ağaca. Altta da çocuklar bez tutarak komşumun silkelediği kirazları tutuyordu. Onları bu halde görmek çok hoşuma gitmişti, bayağı keyiflenmişim doğrusu. Hem kirazları topluyor hem sohbet ediyorlardı.

Dereye çevirdim gözlerimi. Bu

Duygu Duymaz

civarda oturan çocuklardan dört beş tanesi de oradaydı. Çamurun içinde oynuyor, yuvarlanıyorlardı. Bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Küçüklük anılarım geldi aklıma. Biz de az oynamazdık orada. Bizim gibi onların da anne babalarından sıkı bir azar işitecekleri kesindi. Yine de değerdi, sesleri bana kadar geliyordu, çok eğleniyor olmalıydılar.

Karşımdaki mezara baktım. Hepimizin sonu orasıydı, güzel yaşamalıydık hayatı. Her anım; güldüğüm, ağladığım, bıktığım, yorulduğum sevdiğim her anım birbirinden güzeldi diyebilirdik. Kahkaha atmadığımız, mutlu olmadığımız, sevgi adına bir şeyler yapmadığımız her günü her saati ziyan saymalıydık.

Bilemezdim insanların güzel olan her şeyi çoktan bıraktığını.

Caddenin sonuna kadar ilerlemiş olan kadının çılgılığı geldi kulağıma, deredeki çocuklardan birinin koşarak uzaklaştığını gördüm. Yan komşumun bahçesinden bağırışlar yükseliyordu.

O kadına telefonunu uzatan adamın yol boyunca ona rahatsızlık verip istediği tepkileri

alamayınca tehditler savurduğunu bilemezdim.

Yaşlı adamın çocuklarla güzelce sohbet ettiğini düşünmek büyük aptallıktı. Tek bir kiraz bile yemesinler diye bağırıldığını, çocukları zorla orada topladığını bilemezdim.

Ya deredekiler? O 'en masumlar' dediklerimiz... Oynuyorlar, gülüyorlar sanmıştım. Bilemezdim işte. Bilemezdim aralarına

aldıkları bir arkadaşlarına hiç acımadan vurduklarını. Ne zaman bu hale gelmişti o yürekler?

Karşımda bir mezar vardı. Benden başka kimse görmüyor muydu onu?

Elimdeki bardak düştü, yerde parçalandı.

Ben koştum, delice koştum.

Gidebileceğim başka bir dünya yoktu.

Ben kaybolan insanlığa doğru koştum.

*Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2014-2015'te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında ikinci olmuştur.

“Kelebek Hasretinde Karga Olmak”

Rovan şahsında tüm Ortadoğu kadınlarına ithafen yazılmıştır.

Rüzgâr... Rüzgâr öyle ılık öyle güzel esiyor ki... Belki hep özgülüğü istediğimden, rüzgârı bu kadar seviyorum. Çünkü yağmur bedenimi benim düşmanım gibi gösteren, bedenimde sevmem gereken tek şey gözlerimmiş gibi sadece gözlerimi gösteren bu siyah burkayı bedenime yapıştırıyor ve güneş, bedenimi onun içinde yakıyor. Ama rüzgârı kolumda, bacağımda, yüzümde, parmak uçlarımda hissediyorum.

Burka benim koruyucum ama neyden koruduğunu bilmiyorum. Artık düşünemem çünkü küçük kardeşim Abdurrauf beni

çekiştirip duruyor. O beş yaşında ben on yaşındayım. Evde abim olmadığı zaman kardeşim Abdurrauf'la dışarı çıkıyorum. Bu da çevremde anlamak istediğim ama daha anlamadan kafama dipçik gibi vurulan bir şey. Tek kavradığım, eğer kabul etmezsem bu defa karşılaşacağım şeyin dipçik değil, içindeki kurşun olacağıdır.

Babam Abdülazim dokuduğum kilimleri beğenmiyor, renklerini beğenmiyor sadece evde kalmam ve bir ev işiyle uğraşmam için bunu kabul ediyor. Şimdi Abdurrauf'la birkaç kilim örneği bulmak için Mezer-ı Şerif'e gideceğiz. Sonra babam gelip alacak bizi. Babam beni seviyor mu bilmiyorum ama

Easma Aslan

sevseydi benden kaçır mıydı? Benden utanır mıydı?

Evimizin camları görülmememiz için karartılmış ve gördüğümüz tek şey görmek istediklerimiz üzerindeki siyahlık...

Kendi zihnimden başka dostum yok, kendi bedenimle konuşabilirim ancak; çünkü Açelya, Açe ve Meryem benim gibi düşünmüyorlar. Onlar sorgulamanın günah olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden kendimle konuşuyorum onlar akranlarım ama beni yadırgıyorlar.

Nihayet geldik. Ben geldiğimizi Abdurrauf'un burkamı çekiştirmesinden anlıyorum. Abdurrauf çelimsiz bacaklarına rağmen ne kadar da hızlı yürüyor öyle?

Şehre çeviriyorum gözlerimi; arabalar var, karışıklık var, karmaşa var... Oysa benim şehirde sessizlik hâkimdir. Abdurrauf beni bir dükkân köşesinde bekletiyor. O, dükkâna girdiğinde ben yandaki dükkânın camından kendime bakıyorum daha doğrusu karartıma. O sırada gözüme o kadar güzel bir elbise iliştiriyor ki! Gözlerimi alamıyorum. Uzun, parlak üzerinde pulların ve taşların olduğu parlak bir elbise. Onu üzerimde düşünüyorum o zaman kara bir karga yerine rengârenk bir kelebek olurdu. Bunları düşünürken babamın bana seslendiğini duydum. On dan çok korkuyordum. O kadar keskin bir çehresi vardı ki, kalın kaşları, çökmüş avurtları ince ve çatlamış dudakları, küçük ve hep sinirle bakan gözleri... Bazen o bir şeyler söylerken burkamın altından ona hareketler yapardım, o göremezdi bunları, burkamla sadece o zamanlar arkadaş olurduk. Babama doğru hızla yürüdüm ve o, küçük gözlerini daha da küçülterek, kaşlarını kıvrımlı bir dağ gibi düşürerek bana yürümemi söyledi. Eve gelmiştik. Aldığımız kilim örneklerine bakarak güzel kilimler dokumamı söyledi abim. Oysa ben yeni yeni öğrenmeme rağmen çok güzel dokuyordum. Onları hasret kaldığım renklerle dokuyordum. Oysa o sadece koyunlara bakardı ve en sevdi-

ğim koyunu bir gün keseceklerini, onu derisi için beslediğimi söyledi. O benim şefkat bulduğum, sevgimi gösterdiğim ve bana gözlerini küçültmeden bakan tek varlıktı.

Dört cinsten koyunumuz vardı: Gilzai cinsini yünü için, Türki cinsini eti, sütü ve yünü için; Arabi cinsinden olanları halı yünü için ve benim koyunumun da içinde bulunduğu Karakul cinsini derisi için besliyorduk ben yine en olmazı seçmiştim. Belki onu kendime yakın hissetmişimdir. Onu derisi için besliyorduk, benim derim ise burkaydı. Burka olmadan yaşamazdım. Eğer dostumu arabi koyunlarından seçseydim yılın yarısında onun yünleri olmadan sevmek zorunda kalacaktım.

Akşam yemekten sonra babam anneme sert bir ses tonuyla, Alamet dedi. Annem yanıma geldi. Beni başka bir odaya götürerek yakında evlendirileceğimi söyledi. Belki kimse umursamıyordu ama ben böyle bir şeyin gerçekleşmesini istemi-yordum. İtiraz etmeye başladım. Sesimi çok yükseltmiş olacağım ki babam odaya gelip bana bir tokat attı. Akşam yatağa girdiğimde yüzümün sol tarafı çok acıyordu, çok korkmuş-tum. Uyuyamadım, gece boyunca o elbiseyi hayal ettim. Eğer koyunumla tek kalabilseydik

ona da anlatırdım hemen. Işıltısını, renklerini, bana bedenimi nasıl sevdirebileceğini...

Gözlerimi açtığımda karartılmış camın sağ alt tarafından içeri süzülen gün ışığını gördüm. Yataktan kalkarken dikkat ettim çünkü yatağımın kırık ayağı ses çıkarıyordu. Her zamankinden erken kalkmıştım, çünkü annem hastaydı. Annemin gözleri çökmüş, yüzü sararmış ve yüzündeki çizgileri derinleşmiş olarak görüyordum. Bakışları hem haykırıyor hem de kaderine karşı koyamayan yılmışlığa dönüşüyordu. Annem fenalaşmıştı ve onu hastaneye götürmüşlerdi, ameliyat olması gerekmişti. Ama doktor erkek olduğu için annemi eve geri getirmişlerdi. Abdurrauf anneme üzülmüyordu ama abim üzülüyordu.

Bir sabah kalktığımızda annemi bakışları o incecik gün ışığına takılmış halde bedeni hareketsiz dururken bulduk. Annem ölmüştü. Ona sarılmak istiyordum, gözyaşlarımla yıkamak istiyordum yorgun bedenini. Artık bu evdeki tek kadındım ben. Bu evdeki tek köle, tek utanç...

Babam annemin ölümüne üzülmemişti, sanki o hiç var olmamış gibi davranıyordu. Sadece Abdurrauf ile ben acı çekiyorduk.

Abdurrauf'la birlikte koyunumun yanına gittik. Ona her şeyi ağlayarak anlatıyordum. Sonra o da mutlu olsun diye rengârenk elbisemi anlattım. Eve gitmek istemiyordum. İzin verselerdi buğday tarlalarında tenimde rüzgârı hissederek koşardım. Sefid Nehri'ne gider hayaller kurardım. Ama Abdurrauf'la içeri girmek zorundaydım. İçeri girdiğimde abim ve babam evlenmem gerektiğinden söz ediyorlardı. Artık hiçbir şey hissetmiyordum ya da ne hissettiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim kırk beş yaşında Afşin adında bir adam olduğuydu. O istemiş babam da kabul etmişti. Annemin gidişi kadar sessiz olacaktı gidişim. Ağlıyordum. Çılgılık atmak istiyordum. Sessizliğin hüküm sürdüğü bu şehirde acaba içi çılgınlıklarla dolu kaç burka vardı?

Buralar bilinmeyen, aslında en çok bilinen, çılgınlıkları kimsenim duymadığı aslında herkesin en çok duyduğu diyarlardı.

Annemin ölümü üzerinden iki ay geçmişti ve artık benim düğünüm olacaktı. Düğünüm için bir deve getirilmişti ve bir bohça yollanmıştı. Açtığımda o hep hayalimi kurduğum rengârenk elbiseyi gördüm. Taşları, pulları olan beni kelebek yapacak elbiseyi. Gözyaşlarımı dindirmek

için hayal ettiğim o elbiseyi... Oysa şimdi hiç ağlamadığım kadar çok ağlıyordum. Elbiseyi giydim. Hayalini kurduğum ışıltı tenimi yakıyordu şimdi. Gözlerim Sefid Nehri'ne takıldı ve annem gibi olmamam gerektiğini düşündüm. Tüm hayallerimi düşündüm, elbiseye bir kez daha baktım ve koşmaya başladım. Buğday tarlalarında koşuyordum. Rüzgâr tenimi okşuyordu. Bedenimi seviyordum, bir kelebektim ben. Bir seçim yapmıştım; hayatı seviyor bir kez olsun yaşıyor, ölümden ise korkmuyordum. Sefid Nehri'nin kıyısına geldim, nehir o kadar parlaktı ki? Benim kanatlarım, benim bedenim de öyle. Nehir öyle duru ki... Sonra adımlı düşündüm: Abşar ... Adımın anlamı şalale. Belki kaderim adım da gizliydi. Bir şalale olup akmalıydım bu nehre. Arkamdan 'Abşar' diye bağırdıklarını duydum. Şimdi gülüyordum. Babam gözlerini küçültükçe ben büyütüyordum ve ona burkamın altında değil, güzel elbisemle elimi kaldırarak Allah'a ismarladık dedim. Bir şalale olup karıştım Sefid Nehri'ne, sonsuza kadar akacaktım artık, bu hayat benim olmuştu. İstedığım kadar çağlayabilecektim. Hayatıma kanat çırparak veda ediyordum.

Ölüm, hasret kaldığım renklerden kilimler dokumuştı ve sermişti hepsini yollarıma...

*Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2014-2015'te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında ikinci olmuştur.

“Bazı Şeyler Yaşlanmaz”

Sabahın ilk ışığı, odanın perde-siz tek penceresinden tam yüzüne vuruyordu. Gözlerini hafif açarak etrafına bakındı ve yorganı yana savurarak, yer yatağında, kendine gelmeyi bekledi. Soğuğu hissedince kenarda duran yün çoraplarını ayağına geçirdi ve karısını uyandırdı. Evleri tek odalıydı. Bir köşede yatak odaları, bir köşede mutfakları, bir köşede de mutfakları vardı. İçerde bir soba, tabak çanak, dolap, küçük bir masa ve kürsülerinin dışında bir şeyleri yoktu. Birbirleri için yaşıyorlardı. Karısı da kalkınca üstlerini giyinip sobayı yaktılar. Köyde sadece onlar kaldığı için ahırdan gelen inek sesinden başka ses yoktu ortalıkta. Soba tutuşunca ahıra gitmek için çıktılar. Hemen kapının yanından biraz karı avuçlayarak eline yüzüne sürdü. Soğuktan, kıpkırmızı ve çatlamış olan ellerini montunun ceplerine koydu. İki inekleri vardı sadece. Her gün kalkar kalkmaz yaptıkları gibi bugün de ineklerin altlarını süpürüp biraz yem attılar önlerine. Karısı, yanakları sarkmış, alnında belirgin üç çizgi ve dudakları, olmayan dişlerinden içeri doğru büzüşmüş, bilindik yaşlıydı iş-

te... Karısından başka kimsesi olmadığı için ona çok değer verirdi. Karısı kendisinden daha zayıf ve güçsüz olduğu için eskisi kadar çok iş yaptırmıyordu ona. Elinden geldiğince, evdeki çoğu işi kendisi yapıyordu. İneklerle işleri bitince karların arasından yürüyerek açtıkları o ince yoldan evlerine girdiler. Raftan, peyniri, çökeleği, pekmezi aldı ve tepsiye koydu. Ekmek yapamadıkları için sade sade yediler. Akşama kadar, arada bir ineklere bakmaktan başka pek işleri yoktu. Sobayı tutuşturmak için biraz çalı çırpı getirdi. Sobayı alevlendirirken karısından duyduğu öksürük sesiyle bir an durdu. Karısına nasıl olduğunu sordu. Karısı iyi olduğunu söylediye de öksürük sesleri akşam olana kadar hiç kesilmedi. Civarda kimse olmadığı için hastalandıkları zaman kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar. Bu yüzden karısı için çok korkuyordu. Karısı bir kaşık pekmez yedikten sonra yataklarına girdiler. Sabah, yine ilk o kalktı. Karısını kaldırmadı. Tek başına sobayı yaktı, ineklerin altını temizledi, önlerine yem atıp, kahvaltıyı hazırladı. Karısı o çağırmasa

Berkin Çiçek

hiç kalkmayacaktı. Bitkin düşmüştü. Ayağa bile zor kalkmıştı. Kahvaltılarını yaptıktan sonra tekrar yorganın altına girdi. Karısını böyle görünce çok üzüldü. Bugün hayatında ilk defa süt sağdı. Sağdığı süttten bir bardak kendine bir bardak da karısına aldı. Akşama, yazın kuruttukları domates biberden güzel bir menemen yaptı. Tabakları karda temizleyip çabucak sobaya yöneldi. Ellerini ısıtıp erkenden yatağa girdi.

Bir hafta boyunca her iş o yaptı. Karısı gittikçe iyileşiyordu. Onun iyileştiğini görmek bile ona enerji veriyor, her işi dırdır etmeden yapıyordu. Aradan iki hafta geçince karısı, artık yemek yapabilecek kadar iyileşmişti. Hava da ısınmış, karların çoğu ermişti. Arada bir yağın yağmurun dışında hava hep güneşliydi. Köyleri çok yüksek bir yerdedi. Muhteşem bir manzara tam evlerinin önündeydi. Huzurlu olmaktan bıkmıştı artık. Senelerdir yaşadığı bu zorluğu ve bir o kadar sakin hayattan nefret etmişti. Sadece yazları gelen birkaç komşuları vardı. Bu yüzden yazı dört gözle bekliyordu. İşte bugün, tam yüzüne vuran güneş ona, yaklaşan ba-

harı ve ardından gelecek yazı müjdelere gibiydi. Uzun süre, manzaranın ve güneşin tadını çıkardıktan sonra, tekrar ahıra girdi. Üç haftalık kadar kalan samandan bir kucak alıp ineklere verdi. Biraz çalı çırpı alıp ahırdan çıktı. Kapıyı açması için karısına seslendi. Karısından cevap gelmeyince söylene söylene kapıyı kendisi açtı. Kucağındaki odunları bir anda yere bırakıp vadide yankılanan sesiyle bir çığlık attı. Yerde yatan karısını görünce dünyası

“Kaybolan Sesler”

Çoğu zaman oluyor aslında. Her şeyden, herkesten uzaklaşmak istiyorum. Bunca kalabalık içinde boğuluyorum çünkü. Kaçıp sığınabileceğim bir yer arıyorum kendime. Ses yok zaten. Her yer sessiz. Görüntüsü bu kadar rahatsız eden insanların sesi ne hale koyar insanı bilmiyorum.

Dışarı çıkıyorum. Hava güneşli. İlkbahar geldi artık. Ne de çok severim ilkbaharı. Bu yüzden, huzurlu ol diyorum kendime. Bak senin mevsimin gelmiş, huzurlu ol. Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum. Sonunda ‘Sessiz Tepem’ e varıyorum. Buraya bu ismi ben verdim. Bunca kalabalık içinde hep çok sessizdir. Tıpkı diğer her yer

başına yıkılmıştı. Bir iki tokat attı karısına, seslendi seslendi ama cevap gelmedi. Saatlerce başında oturup ağladı. Başını dizine koydu ve daha önce hiç söylemediği şeyleri söyledi. Yaptıklarının bir yararı yoktu. Öldüğünü kabullenmek istemiyordu. Ne yapacaktı bir başına. Sabah olana kadar, uyumadan başında bekledi. Bir anda gözlerini silip karısının başını yere indirdi. Kaldırıp uyuyormuş gibi yatağına bıraktı ve yorganı örtüp ayağa kalktı. Ona bir me-

gibi. Buraya her gelişimde oturduğum yeri, bir genç çift kapmış. Birbirlerine bakışları hemen dikkatimi çekiyor. Karşılığında boş bir yer bulup oturuyorum. Mutluyum diyorum kendime. Bak işte huzurluyum. Sadece üç saatlik bir iznim var. Sonra vakit kaybetmeden dönmem gerek. Bunu düşünerek vaktimi harcamak istemiyorum. Başka her türlü düşünceyi unutup arkama yaslanıyorum.

Her dışarı çıkma iznimi bu parkta harcarım. Gelip iznim yettiği kadar oturup insanları incelerim. Onların davranışlarından, hareketlerinden analiz yapmaya çalışırım. Sonra bunları not eder, tekrar yola koyu-

zar yapacak kadar gücü yoktu. Kapıyı arkasından güzelce kapatıp ahıra gitti. Bütün otları ineklerin önüne koydu. Kapıyı sıkıca kapatıp yola koyuldu. Uzun süre yürüdükten sonra bir kayanın başında durdu. Etrafına bakındı ve kendini boşluğa bıraktı.

*Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2014-2015’te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında üçüncü olmuştur.

Özge Atila

lurum. Bu benim en büyük hobimdir işte. Bugün de benim yerime oturan güzel çifti gözüm kestimiyorum. Gen kız mavi, çiçekli, uzun bir entari giymiş. Saçları belinde. Yanakları al al. Oğlan ise rengi solup siyah bir pantolon ve gömlek giymiş. Onun da yanaklarının kızdan farkı yok. İkisinin de gözlerinin içi gülüyor. Oğlan kıza bir şeyler söylüyor. Güzel şeyler söylediği kesin. Kız sadece gülümsemekle yetiniyor. Biraz da utanıyor, çekiniyor; belli. Ne kadar güzeller diyorum kendi kendime. İçten içe de hep mutlu olsunlar diye dua edip duruyorum. Kızın hemen yanındaki küçük, eskimiş valiz dikkatimi çekiyor. Hikâyelerini daha da

merak etmeye başlıyorum. Defterimi çıkartıp notlar almak için çantama uzanıyorum. Kalemimi bulmam biraz uzun sürüyor. Tekrar genç çifte dönünce yanlarında biri kısa ve yaşlı; diğeri ise fazlasıyla uzun ve zayıf iki adam görüyorum. Uzun adamın belinde bir silah var ve bunu saklama gereği bile duymadığı kesin. İyice dışarı çıkartıp tehdit edercesine genç çifte gösteriyor. Genç kızın gözlerinde o mutluluktan eser yok şimdi. Sadece korku var gibi. Genç oğlan ise allak bullak olmuş. Çaresiz, belli. Oysaki güçlü birine de benziyor. Aniden kısa ve yaşlı olan adam kıza bir tokat atıyor. Etrafındaki kimsenin kılı kıpırdamıyor. Şaşırıyor değilim. Bu insanlar hep böyle değiller mi sonuçta? Varsa yoksa kendileri. Elimden, dilimden bir şey gelmiyor. Gidip adamalara avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Ben bunları düşünürken adamlar iyice çığırından çıkıyor. Uzun boylu adama silahını çıkartıp oğlanı hedef alıyor. Dayanamıyor, kalkıyorum. Çevremdeki herkes kör, herkes sağır sanki. Yürüyorum. Yaklaştıkça öfkem katlanarak artmaya başlıyor. Defterimi yere atığımı fark ediyorum. Şimdi kıza vuran adamın ensesini çok yakından görüyorum. Adamın ensesine tükürüyorum. Adam arkası-

na dönüyor. Ağzı oynuyor. Sonrası karanlık...

Gözlerimi açıyorum. Yanı başımda yurttan öğretmenim. Utanıyor, sıkılıyorum. Sözümü tutamadım, üç saat sonra yurttan olmadım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Konuşsam, anlatabilsem her şey farklı olacak sanki. Olmuyor. Şu lanet dilim kilitli. Kulaklar dünyaya küs. Tam on yıldır bunun farkındayım. Bende bir tuhaflık var, farkındayım. Öğrenince, anlayınca da bir şey değişmiyor zaten. Bu kadar sessizliğe sadece küçük kız kardeşim için katlanıyorum zaten. Yoksa çoktan pes etmiştim. Sahi, şimdi ne kadar merak etmiştir beni. Aklıma geldikçe tekrar tekrar üzülüyorum.

Kapıdan doktorlar görülünce hastanede olduğumu anlıyorum. Çıkabileceğimi söylemiş olacaklar. Öğretmenim kalkmamı işaret edip nazik elleriyle bana yardım ediyor. Gözlerinde üç saat sonra yurttan olmadığım için bana kızgın olduğuna dair hiçbir belirti yok. Biraz rahatlıyorum. Gülüyorum ve yüzümün ısladığını hissediyorum.

İşte yine geldim. Benim evim de bu yurt. Arkadaşlarım bahçede karşıyorlar beni. Arkadaşlarım lafı basit kaçıyor sanki. Ne de olsa onlar benim ailem, kardeşlerim. Mutluluklarımız

da mutsuzluklarımız da yarı yarıya. Ağzılarının oynadığını görüyorum. Durup anlamaya halim yok ama ne söylediklerini az çok tahmin edebiliyorum. Küçük selamlar verip odama geçiyorum. Kardeşimin odada olmadığını görünce telaşlanıyorum. Az sonra ağlayarak kapıdan içeri girip boynuma sarılıyorum. Biraz oturduktan sonra biraz dinlenmem için beni yalnız bırakıyor. Tek başıma kalıyorum.

Başımı yastığa koyar koymaz aklıma genç kız ve oğlan geliyor. Sonra ne oldu onlara acaba? Neredeler şimdi? En önemlisi hayattalar mı? Bir türlü aklımdan çıkmıyorlar. Baş ağrım başlıyor ve arttıkça artıyor. Kardeşimi düşünüyorum. Tıpkı o genç kız gibi güzel ve korumasız. Ben onu koruyabilir miyim deyip kendimi teselli de edemiyorum. O genç oğlan koruyamadı sevdiğini, ben bu yarım yamalak halimle nasıl koruyabilirim ki diyorum. Yine olmadı işte, yine yapamadım. Her seferinde ben güçlüyüm diye sokağa çıkıp hayal kırıklıklarıyla geri dönüyorum. O insanları düşünüyorum. Her seferinde bana ne kadar güçsüz olduğumu tekrar tekrar hatırlatan insanları... İnsanları ve bir türlü insan olmayı başaramayanları...

*Bu öykü, okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından 2014-2015'te gerçekleştirilen yarışmada, öykü dalında üçüncü olmuştur.

“SES”

Arkasından gelen sesle irkildi kadın. Başını kaldırıp etrafına bakındı ama sesin geldiği tarafa bakacak cesareti yoktu. Birden nerede olduğunu fark edince bir ürperti hissetti içinde. Yine aynı sokaktaydı. Bu sokak onun için birçok acının tanıdığı ama nedenini bilmediği bir şekilde huzur veriyordu ona. “Tuhaf” diye düşündü kadın. Ayakları onu yeniden buraya, belki de bu şehirde kendini bulduğu tek yere getirmişti. Ne kadar süredir yürüdüğünü düşündü biran. Evden hayli uzaktı burası. Gerçi bir önemi yoktu artık. Yaptıklarından sonra bir daha o eve dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordu. Ses tekrar geldi. Bu sefer daha güçlüydü. Kadın dönmedi, düşüncelerinden sıyrıldı. Gözünün önüne gelen bir tutam siyah saç kulağını arkasına yerleştirip adımlarını hızlandırdı. Kadın hızlandıkça ses daha çok yaklaşıyordu sanki ama bakamazdı. Sesten neden bu kadar çok korktuğunu neden kaçtığını bilmiyordu ama oradan biran önce uzaklaşmalıydı. Az ileride terk edilmiş tahta evin yanındaki çınar ağacını gördü. İçinde bir rahatlama hissetti, derin bir nefes aldı ve bir anlığına gözlerini kapattı. Çocukluğunu bu dallarında geçirdiği bu yaşlı ağaç ona hep güven verirdi. Arkasın-

daki ses iyice yaklaşmıştı. Artık daha net duyuluyordu. Bu zayıf, güçsüz bir sestti. “Peki, ben neden bu kadar korkuyorum?” diye düşündü kadın. Sonra ses onu çağırdı. Kadın olduğu yerde durdu, hareket edemiyordu. Gelmişti işte... Onu bu kadar huzursuz eden ses şimdi çok yakınındaydı. Ses tekrar geldi. Bu defa “mendil” diyordu, nefes nefese kalmış gibiydi. Kendisinin de öyle olduğunu fark etti. Kaçacak yeri kalmamıştı artık sesle yüzleşmeliydi. Yavaşça arkasını döndü ve kızı gördü. Uzun saçları dağınıktı ve çıkık elmacık kemikleri soğuktan kızarmıştı. Dudakları titriyordu, üşüdüğü belliydi ama kocaman gözlerini kadına dikmişti, yüzünden bir türlü eksilmeyen o tebessümle bakıyordu. Kadın o an anladı. Korktuğu ses değildi; hatalarıydı, pişmanlıkları, kaybettikleri... Ses ona sadece bunları hatırlatıyordu ve sahip olamadıklarını... Kıza baktı “Ne kadar masum.” diye düşündü. Kız konuştu. Artık sesi daha rahat duyuluyordu. Mendil alır mısınız diye sordu. Kadın gülümsedi ve başını salladı. Bu defa titreyen oydu, çantasını karıştırdı ve bulduğu bütün parayı kıza verdi. Gitmek için döndüğünde gözü çınar ağacına takıldı ve kendini gör-

Serenay Özgül

dü: Küçük bir çocuktu yine, ağacın üzerinde oturmuş etrafı izliyordu. Meraklı bakışları kendi üzerinde durdu ve bir zamanlar olduğu küçük kız ona gülümseyip el salladı. Sonra kendine geldi kadın. Bu sokak asla unutamayacağı bir anın daha tanıdığıydı. “Artık kimden kaçtığımı biliyorum.” diye düşündü ve oradan uzaklaşırken ağlamaya başladığında sesin O’na; “Teşekkür ederim” dediğini hiç duymadı.

...”Korktuğu ses değildi; hatalarıydı, pişmanlıkları, kaybettikleri... Ses ona sadece bunları hatırlatıyordu ve sahip olamadıklarını”...

“Özgürlük Ne Midir?”

Dilan Polat

Minik bir kuşun kanadında sevdaya tutunabilmektir özgürlük;
 Çiğlik olup haykırmaktır çerçevede duran anlamsız resme.
 Kum tanelerinin savurganlığı gibi savrulmaktır baştanbaşa.
 Sığınabileceğini düşündüğün limana dalga olmaktır boydan boya.
 Köpük köpük coşmaktır en inceden en kalına sorgusuzca.
 Kimsesizlik bir kalabalık trafiğinde kimlik aramaktır delicesine,
 Aydınlığın karanlıkta savaştığı noktada hem güneş hem ay olmaktır.
 Ufak bir elin içini ısıtan sıcaklığında tebessüm bulmaktır dudaklarında,
 Kımıldamadan, soluksuzca etrafı seyre dalmaktır.
 Gözbebeklerindeki masumiyeti keşfe çıkarken; gözlerin esaretine kapılmaktır.
 En koyu yalnızlıkta koluna sevgiyi dost diye takıp volta atmaktır.
 Karış karış, bucak bucak en dipten en zirveye...
 Özgürlük; bir lisanda bin renk...
 Bin renkte milyonlarca çiçek alıp gülümsemektir insanlığa...
 İnsanlığı, insanca yaşamak, yaşamaktan da öte kaçınılmaz kılmaktır.
 Labirent sokaklarda adres sormadan keşfe çıkmak,
 Gezindikçe sorgulamak 'beni' benden daha ötesine geçinceye dek.
 Anlamlandırdıkça yeni anlamlara gebe kalmak içten içe;
 Özgürce...

“Masum Kış”

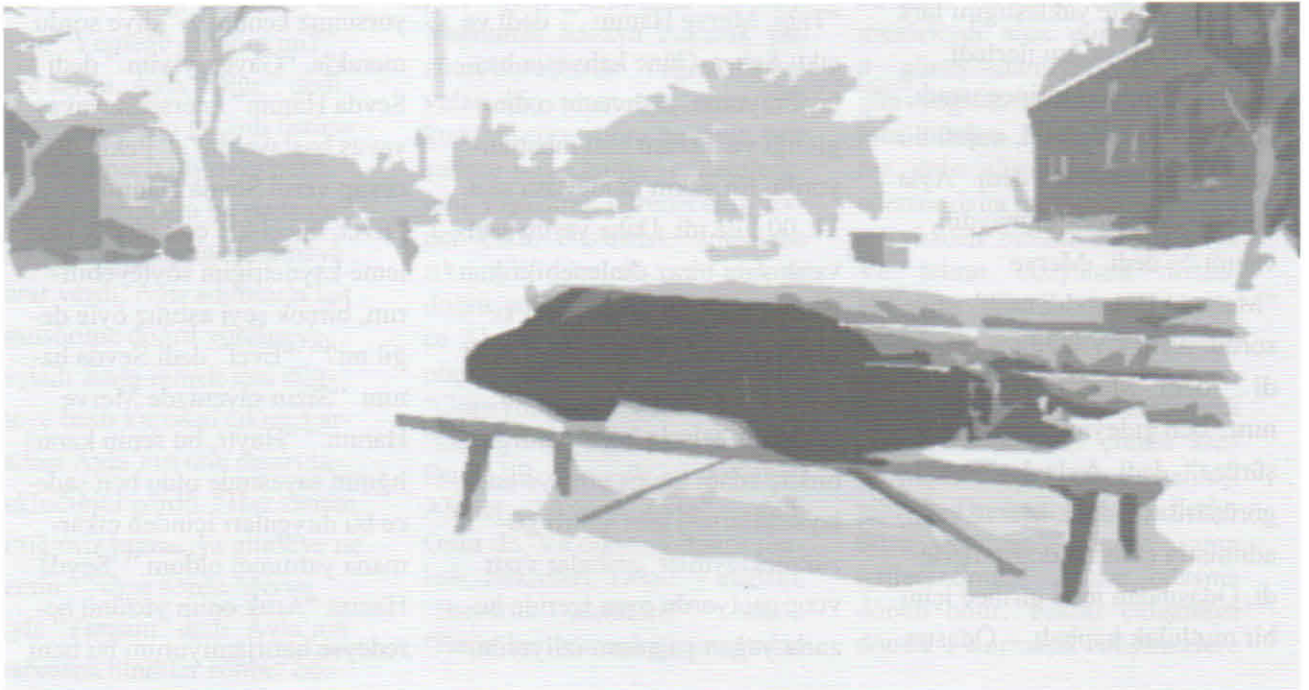
Bir gün açarsın gözlerini ve bembeyaz bir sabaha uyanırsın. Ne kadar güzel örtülmüş tüm kötülüklerin, kirliliklerin üstü, ne kadar masum her şey... Az sonra gün biraz daha aydınlanınca çocuk bağrıışları, kartopu oynayışları ve daha sonra yavaş yavaş her sokak başında birer tane kardan adam görmeye başlarız. Sevinç çığlıkları duyarsın. Bazen de soğuktan donan acı haykırışlar... Soğuktur sesleri, kısıktır duyamazsın. Sadece o donan, üşüyen soğuk bedende üşüyen gözler ve gözlerinin buluştuğu an duyarsın o acı çığlığı. Kendinden nefret edersin ben sıcak gecelerde uyurken bu karlı kışı gününde soğuktan üşüyen insanlara yardım ede-

mediğin için. Belki sadece o üşüyen masum elleri ellerinin içine alsan, sıcak bir gülümseme yaysam yüzüne ve onunla muhabbet etsem her şey biraz da olsa iyiye çevireceksin ama yapamazsın. Korkarsın yalnızlığın avuçlarından sıyrılmaktan, o soğuk ellere dokunamazsın.

Ve gün biraz daha kararmaya başlar, çığlıklar yavaş yavaş susar, evlere dağılır ve sobanın önünde soğuk bedenler ısıtılır. Gece olduğunda herkes sıcak yatağına çekilir, bazıları sokak lambalarından süzülen karı izleyerek, bazıları da karın verdiği yorgunlukla uyurlar ama bir

Seden Keskin

yerlerde uyuyamayan, korkan, üşüyen bedenler yine vardır. Gözlerini kapatır, üşüyen bedeni sıkıca birbirine sarar ve gözlerinden akan ve hayatında sadece sıcak olan tek şey gözyaşlarıyla gecenin dondurucu soğuğuna kapılır. Her şey ne kadar da güzel değil mi? Nasıl da örtünmüş beyaz, nasıl da kör etmiş gözlerimizi?

“Yağmurla Gelen”

I.
Yağmurlu bir günde tanışmışlardı. O yüzden adam hep “yağmur kokulum” derdi. O gün sıradan bir gün gibiydi. Her zaman olduğu gibi işine gidiyordu. Yağmur damlaları yere çarparken saçları savruluyordu hafif rüzgârla birlikte. O günden sonra hayatının tamamen değişeceğini nerden bilebilirdi ki? Yağmur damlaları yüzüne serinlik veriyordu. Yağmurlu havalara bayılırdı aslında ama bugün havasında değildi. Yağmur damlaları savrulmaya devam ediyordu. Yürüdükçe içi ferahlıyordu. Havayı içine çekince sanki cennet kokusu gelmişti. İş yerine yaklaştığını fark etti. İş yerine doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girince ısındı, aniden Ayla’yı gördü, neşeli bir sesle; “Günaydın” dedi. Ayla da aynı neşeyle; “Günaydın, canım” dedi. Merve “Mehmet Bey geldi mi?” diye sordu. Ayla “Yok, daha gelmedi.” dedi. Merve; Neyse canım, ben gideyim sonra görüşürüz. “ dedi. Ayla da “Peki, görüşürüz.” dedi. Merve yavaş adımlarla odasına doğru ilerledi. Odasından içeri girince içini bir mutluluk kapladı. Odasını

çok seviyordu. Burada huzur buluyordu. Çünkü bu meslek onun için yalnızca bir meslek değil, bir tutkuydu. İnsanların sorunlarına çare bulmak, onların huzurunu sağlamak onu mutlu ediyordu. Hemen sekreterini arayıp bugünkü programını istedi. Aslında onlar sadece iki iş arkadaşı değildi aynı zamanda dışarıda da çok yakın birer dostlardı. Seher, kapıyı çaldı; “Gir” dedi Merve. “günaydın, Merve Hanım” dedi. “Günaydın” dedi Merve de. “Buyurun, bugünkü programınız.” Dedi Seher. “Teşekkürler, bu arada bana sert bir kahve getirir misin?” dedi Merve. “Tabi, Merve Hanım.” dedi ve çıktı Seher. Güne kahvesiz başlayamıyordu. Kahvenin o dinginliği ve huzuru onu rahatlatıyordu. En yakın randevusu saat 11.00 ‘ de idi. Daha yarım saat vardı yani biraz dinlenebilirdi. Koltukta arkasına yaslandı ve dışarıyı izlemeye başladı. Dışarıda birçok olay yaşanıyor: Bir kadın telaşla koşturuyordu, birkaç adam kavga etmeye başlayacaklarmış gibi sinirli gözükmekteydiler, arabalar vızır vızır geçiyordu oysa içeride huzurla yağın yağmuru izliyordu,

Zelal Mercan

dışarıdan bağımsız özgür bir biçimde... Saatine baktı son on dakikası kalmıştı yağmuru seyretmeye öyle bir dalmıştı ki zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmamıştı bile son bir kez dışarıya göz gezdirdi yağmur yavaşlamaya başlamıştı. Gelecek olan hastası için biraz hazırlık yapmaya başladı henüz bitirmişti ki sekreteri kapıyı çaldı : “Merve hanım, Sevda hanım geldi.” Alsana içeri.” dedi ve biraz sonra Sevda hanım kapıdan içeriye girdi. “Hoş geldiniz Sevda Hanım buyurun oturun” diyerek hasta koltuğunu gösterdi. “Hoş bulduk” diyerek oturdu koltuğa, “Bugün nasıl hissediyorsunuz kendinizi” diye sordu merakla, “Gayet iyiyim.” dedi Sevda Hanım” İsterseniz yavaş yavaş başlayalım”. “Peki” diye cevap verdi Sevda Hanım. “Evet, öncelikle çok büyük ilerleme kaydettiğini söyleyebilirim, birçok şeyi aştınız öyle değil mi?”. “Evet” dedi Sevda hanım “Sizin sayenizde Merve Hanım.” “Hayır, bu senin kararlığının sayesinde oldu ben sadece bu duyguları içinden çıkarmana yardımcı oldum.” Sevda Hanım “Artık onun yüzünü neredeyse hatırlamıyorum bu beni

korkutuyor” dedi. “Hayır, bu hiçbir sorun teşkil etmez, bunu sende biliyorsun. Aksine bu bazı şeyleri aştığını gösterir” dedi Merve “Evet ama acım hep içimde kalacak ve o hep kalbimde yaşayacak” “Evet kalmalı da zaten değil mi? .” dedi Merve.” O öldüğünden beri çok büyük aşama kaydettin ve sen güçlü bir kadınsın unutma” dedi yüreklendirici bir tavırla. Bir süre daha sohbet ettiler terapi gibi değil daha çok iyi iki dost gibi. Hastalarına asla hasta muamelesi yapmazdı onlara çok sıcak davranırdı onları rahatlatıp dertlerini rahatça söylemelerini sağlardı. İki hasta ile görüştükten sonra öğle yemeği için dışarıya çıkmaya karar verdi, arkadaşı Ayla’yı aradı Ayla “Efendim canım” diye açtı telefonu. “Yemeğe gidelim mi?” diye sordu. Ayla “Olur.” dedi. Merve montunu geçirdi üstüne kontrol amaçlı dışarıya baktı yağmur durmuştu bu nedenle şemsiyesini yanına almamaya karar verdi. Ağır adımlarla kat asansörüne doğru yürümeye başladı aşağı inmek için düğmeye bastı kapıdan çıkınca arkadaşı Ayla’nın onu dışarıda beklediğini gördü. “Her zaman gittiğimiz pizzacıya gitmeye ne dersin ?” diye sordu Merve, Ayla “Tamam” dedi. Ayla’nın arabasına bindiler sohbet ede

ede pizzacıya doğru arabayı sürdüler. Arkadaştan öte çok iyi iki dosttular. Merve ve Ayla liseden beri arkadaşlardı. Birbirlerine her şeylerini anlatırlardı. Aynı üniversiteyi kazanınca çok sevinmişlerdi. Sonradan Merve özel bir muayenede psikolog olarak işe başladı. Patronuna aylardan bahsedince patronu onayladı ve Ayla ile birlikte çalışmaya başladılar. Bu düşüncelerle ne zaman pizzacıya geldiklerini anlamadı bile... Yemek yediler. Sonra işyerine tekrar gittiler. Ayla işi olduğunu söyleyip ayrıldı Merve’nin yanından. Merve odasına doğru ilerledi. Ve tekrar hastalarıyla ilgilenmeye başladı.

II.

Genç adam her sabah olduğu gibi yeni umutlarla uyandı. Yağmurlu havaya bakarak yüzünü buruşturdu. Yağmurlu havaları hiç sevmezdi. Ama çok kısa bir süre sonra havanın bile sadece biri uğruna sevebileceğini yaşayarak öğrenecekti. Evden çıktı. Dışarıdaki arabasına sıkıntıyla ilerledi ve şirkete doğru yola çıktı. Şirkete gidince Ahmet ile karşılaştı. Ahmet onun en yakın dostuydu. “Günaydın” dedi Ahmet. “Günaydın.” diye karşılık verdi Onur. “Bugün çok iş var” dedi Ahmet. “Aynen öyle” dedi Onur da. Ve odasına doğru ilerledi. Sekreteri, Dilan ‘ı çağırdı. “Buyurun efendim?” dedi. “Bana her zamanki kahvaltıdan

getir” dedi genç adam. “Peki efendim.” dedi. “Ha, bu arada bugünkü programımızı da getir.” “Tamam efendim .” “Teşekkürler, çıkabilirsin” “Uzun zamandır şirkete uğramıyordu genç adam. Hemen en son bıraktığı dosyalara göz gezdirdi. Yoğun bir gün olacak gibi görünüyordu. İşini seviyordu aslında genç adam ama aynı zamanda nefret ettiği zamanlarda olmuyor değildi. Bir hukuk şirketiydiler. Çevre hukuku üzerine bir şirketti onlarınki. Aslında zenginlik, para; bunlar genç adamın istedikleri değildi o yalnızca hayatındaki o derin boşluktan onu çıkaracak bir sevgi istiyordu. Bu düşüncelerle 2-3 dosyayı bitirmişti bile. Pencereden dışarı baktı. Yağmur tüm hızıyla yağmaya devam ediyordu. Yağmurlu hava içini karartıyordu. Yağmur damlaları yere vurdukça sanki hüznü çoğalıyordu. Biliyordu yalnızca havadan bu kadar çok etkilenmemeliydi ama elinde değildi o güneş adamıydı, ama bir gün yağmur kızına aşık olacağını nerden bilebilirdi ki? Biraz daha düşünmeye devam ederse daha da hüzünlenecekti o yüzden bıraktı düşünmeyi. Ve tekrar dosyalara döndü. Bir – iki saatten sonra Ahmet kapısında görüldü. “Hadi bara gidelim, abi.” Dedi. “tamam, kardeşim.” Böyle seslenirdi genellikle dostuna çünkü sanki hiç olmayan erkek kardeşi gibiydi. Dış kapıya doğru ilerlediler . Konuşa konuşa şarap içtiler. Sonra tekrar odasına döndü onur. Tekrar çalışmaya döndü . Karmaşık düşüncelere

dalıyordu bazen . Kendi kendine sürekli sorguluyordu hayatını, kimliğini ,soyadından gelen itibarı ve daha bir sürü şey . Onun için asıl önemli şeyler sevgi ,hayaller ,değer ve duygulardır. Şan şöhret bunlar ona göre geçiciydi. O kendisine insan olduğu için değer verilmesini istiyordu, soyadı için değil . O yüzden soyadını fazla öne çıkarmazdı. Sıkıldı dosyalardan . Artık çok çabuk yoruluyordu beyni ve ruhu . Nedenini o da bilmiyordu. Bazen düşüncelerde öyle kayboluyordu ki boğulduğunu hissediyordu sanki ... Dosyalar bitmişti bugünlük yalnızca bir toplantıya girmesi gerekiyordu ondan sonra gidebilecekti. Ona göre toplantılar sürekli gergin şekilde sürmemeliydi. Herkes düşüncelerini rahatça ifade etmeliydi. Onların şirketinde öyleydi de zaten her zaman çalışanlarının düşüncesine önem verirdi Onur. Çünkü şirket tıpkı bir takımdı. Herkes birlikte hareket etmeliydi ve herkes özgürce ve konuşup sorunlarını ya da görüşlerini dile getirebilmeliydi. Bunları düşünerek toplantı salonuna yöneldi. Bir saatin sonunda bitkin ve yorgun bir şekilde çıktı toplantıdan. Gün çok yorucu geçmişti. Arabasına yöneldi genç adam. Eve doğru yöneldi. Merdivenlere üstündekileri asmak için yöneldi. Sonra kahve içme ihtiyacı hissetti. Çok yorgundu ve onu şuan rahatlatacak tek şey bir fincan kahveydi. Bir gün kahvenin dinginliğinde aşkın huzurunu bulabilir miydi ki?

Merve iş bitince eve geldi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Montunu çıkarıp hemen kahve makinesine yöneldi. Onu şuan ancak bir kahve rahatlatabilirdi. Merdivenlere üstünü değiştirmek için yöneldi.

Sabah her zamanki gibi neşeye kalktı genç kız. İşini çok seviyordu. Hemen evden çıktı.

III.

Genç adam sabah dinç bir şekilde kalkmıştı nedense. Hemen evden çıktı.

Tam çarpacakken son anda durdurdu arabayı genç kadın ama ufak da olsa çarpışmayı engelleyememişti. Öfkeyle önündeki arabanın şoförüne baktı. Hızla arabadan indi ikisi de. Ve o an sanki birden zaman durdu. Sanki bütün öfkesi alındı genç kadının. Adamın geniş alni, dümdüz sarı saçları ve mavi gözleri onu büyülemişti. Genç adam da onu incelemekle meşguldü. Siyah ve bir o kadar da asi görünen bukleleri, yeşil gözleri de onu büyülemişti. Suskunluğunu ilk bozan genç adam oldu. "Kusura bakmayın, çok özür dilerim zararımız neyse karşılayacağım. "Merve sanki az önce sinirli olan kendisi değilmiş gibi: Yo, önemli değil benim de hatam var." dedi. Adam, ısrarla : "Yo lütfen izin verin benim hatam, buyurun bu benim kartım bu arada benim adım onur " diyerek elini uzattı. Kartı aldı Merve. "Peki, teşekkürler ben de Merve." diyerek elini uzattı o da, bir süre donup kaldılar öylece. "Memnun oldum " dedi

onur. "Ben de " diye karşılık verdi Merve. "İsterseniz sizi bırakabilirim" dedi genç adam "Gerek yok ben taksiyle gidebilirim" "Lütfen izin verin benim yüzümden geç kalmayın" peki dedi Merve en sonunda "Ben arabanızı buradan aldırırım" dedi Onur "Teşekkürler" dedi Merve. Arabaya bindiler, biraz sohbet ettikten sonra yine kendi sessizliğine gömüldüler. Ardından Merve teşekkür edip indi arabadan. Gün boyunca adamı düşündü ilk görüşte aşkı onları anında etkilenmişlerdi birbirlerinden. Derken bu düşüncelerle iki gün geçti bir süre sonra her yerde karşılaşmaya başladılar tesadüf değildi artık bu, artık samimi iki arkadaş olmuşlardı. Bir gün yine bir kafede buluşmuşlardı Onur "Kıvırcık" dedi sınıksız sarıldılar uzun süredir görüşmüyorlardı Merve de "Canım" dedi durumlarını sorduktan sonra Onur birden "Ben sana bir şey söylemeliyim" dedi Merve "söyle" dedi "Ben sana âşık oldum" dedi. Şöyle de devam etti "Bu nasıl oldu, ne ara oldu bilmiyorum ama sürekli seni düşünüyorum, sürekli seni görmek istiyorum, sürekli senin kokun burnumda." diye de bitirdi. Merve "Aslında bende seni çok seviyorum ama bunun arkadaşlığı-mıza zarar vereceğinden korktum" dedi. Genç adam çok mutlu olmuştu. Sevdiği kadın da onu seviyordu. O günden sonra sevgili olmuşlardı. Her gün birlikterdi artık. Birbirlerinin hayatı olmuşlardı. Aşkı birlikte öğreniyorlardı. Genç kadın çok seviyordu genç

adamı. Kayıtsız ve bir o kadar ilgili... Bir kuşun gökyüzünü sevdiği kadar uçsuz bucaksız, bir okyanusun serin suları kadar huzurlu, bir çiçeğin kokusu kadar dinginleştirici, bir o kadar rahatsız edecek kadar takıntılı. Onun için cennetti sevdiği adamın gözlerine bakmak...

Genç adam da ondan farksızdı. Tutsak kalmıştı sanki sevdiğinde. Bir arının çiçeği sevdiği gibi, güneşin günü sevdiği gibi, beyazın masumluluğu sevdiği gibi seviyordu onu. Aynı anda hem düşer gibi hem de her an yerden kalkacak gibi seviyordu onu. Uykunun gözleri sevdiği gibi seviyordu.

Genç kadın her zamanki kafede sevgilisini bekliyordu. O gün nikâh tarihi alacaklardı çok heyecanlıydı kadın bu yüzden. Heyecanla sevgilisini bekliyordu. Garson yanına geldi ve "Ne istersiniz efendim?" diye sordu. "Ben bir latte alayım" dedi genç kadın. "Peki, efendim" dedi garson da. Hemen rehberden güneş adamım kişisini buldu ve aradı. "Yağmur kokulum" yazısını görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı genç adamın. Hemen açtı telefonu; "Efendim canım" dedi. Genç kadın da heyecanla "Nerde kaldın canım ya?" diye sordu. "Geliyorum on dakikaya ordayım" dedi Onur da. "Peki bekliyorum." Dedi Merve ve kapattılar telefonu. Genç kadın

neredeysel 20 dakikadır bekliyordu. Sevdiğini merak etmeye başladı. İçini bir endişe kapladı hemen. Boğazını sanki biri sıkıyormuş gibi hissetti. Nefes alamadı o an. Hemen aradı sevdiğini. Açan olmadı. Korkusu giderek çoğalıyordu.

IV.

Genç adam hızlı ama bir o kadar da dikkatli bir şekilde arabayı sürüyordu. Bir an önce sevdiğinin yanına gitmek istiyordu. Arabası çok hızlıydı. Son viraja girmişti ama çıkamayacağını bilemiyordu elbette o anda. Son anda gördü karşıdan gelen tırı. Fark ettiğinde çoktan üzerine doğru gelmeye başlamıştı. Ve sonrası karanlıktı... Genç kadın çok korkuyordu. Sevdiğini kaybetme duygusu onu bitiriyordu. Son bir ümit tekrar aradı bu sefer yabancı bir ses vardı. (bir bayan sesi) "Buyurun siz hastanın sevgilisisiniz herhalde. " "hastanın mı?" dedi telaşlı bir sesle Merve. "hangi hastaneye götürüyorsunuz onu?" diye sordu şoku biraz atlattıktan sonra. "Yurdakul hastanesi" dedi hemşire. Hemen kapattı telefonu Merve ve anında çıktı oradan. Hemen arabasına yöneldi. Hızla arabayı hastaneye sürdü. Hastaneye vardığında artık ağlıyordu sevdiği adama bir şeyin olma fikri bile berbattı. Hemen danışmadan sordu ve ameliyathanenin önünde beklemeye başladı. Sanki donmuştu şuan hiçbir şey hissetmiyordu acıdan başka. Sadece kalbinin acısını duyuyordu. Bir yandan bekler-

ken bir yandan da lütfen on bir şey olmasın lütfen diye fısıldıyordu. Gözyaşları sanki ondan izinsiz akıyordu. Kısa bir süre sonra doktor çıktı hemen yanına koştu genç kadın doktorun söyleyeceği şeylerden içten içe çok korkuyordu. Doktor o korktuğu haberi verdi. Ve sanki bütün dünya yıkıldı genç kadın altında kaldı. Sevdiği artık yoktu. Artık onun için hayat durmuştu. Genç kadın yere çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Kendini kaybetmişti şuan sadece karanlık vardı her yer kapkaranlıktı. Kopkoyu bir karanlık... Hayır, bu olamazdı, buna inanmak istemiyordu. Bu yükü ne kalbi ne de ayakları taşıyamıyordu. Genç kadın mahvolmuştu. Bu öyle bir şeydi ki ne anlatılabiliyordu ne de yaşanılabiliyordu... Böyle olmamalıydı bu aşka bu reva değildi. Genç kadın bugün sevdiğiyle hayatını birleştirecekti ama sevdiğinin hayatı son bulmuştu. Ve genç kadın da o gün öldü. Ölüm böyleydi işte onu senden alırdı ve bu öyle bir histi ki hiç bir dilde ifadesi yoktu. Kelebek ömrü kadar kısa ama etkili bir aşkı onlarınki. Tıpkı bir ilaç gibi kısa ama acıları dindiren, yaraları saran bir aşkı onlarınki.

VE İŞTE BU DA YAĞMURLA BAŞLAYIP YAĞMURLA SON BULAN BİR AŞK HİKÂYESİYDİ.

Yağmurlu günler mutluluk getiriyordu artık her zaman için.

“Ayrıldı O Anda Ruhla Beden”

Kader Yıldız

Söz bitti!
 Eller daha sıkılmadan,
 Gülümseyemeden daha
 Söz bitti.
 Bir silah sesi duyuldu
 Paatt!
 Ayrıldı o anda ruhla beden
 Evet, bu benim bedenim
 Bu minik eller
 Bu yaşlı gözler
 Bu zayıf beden benim
 Evet, kanlar içinde yatan
 Kardeşimin bedeni,
 Hemen yanındaki annemin.
 Diğerlerini de biliyorum
 Belki,
 Belki tanımadıklarımdaya vardır,
 Ama hepsi
 Hepsini bedeni insanlarımızın...
 Bir bomba patladı
 Güümm!
 Ayrıldı o anda ruhla beden
 Evet, bu beden benim
 Burada!

Oradaki de kardeşimin
 Hemen yanındaki annemin bedeni
 Ve diğer insanlarımızın...
 Ama ruhumuz
 Daha sözün bittiği o anda
 Son sözcüğün cebine kaçıp gitti!
 Şimdi bir yerlerde
 Barışı bekler dönmek için.

Barış!
 Bu bedenin en güzel rüyası,
 En sevdiği hayali,
 Tek umudu!
 Barış,
 Tüm bu yaralı, ölü bedenlerin
 Sonsuz olan
 Tek isteği...

*Bu şiir, 2014-2015 eğitim öğretim yılında okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçekleştirilen yarışmada, şiir dalında ikinci olmuştur.

“Daima Mavi”

Şevin Sıla Arat

Dünya'nın tüm renkleri bende olsa,
 En çok mavi verirdim sana.
 Elimden uzandığı tüm Asya'ya,
 Ve canım Afrika'ya.
 Tüm insana umut olabilmek isterdim.
 Özgürlüğü taşıyabilmek tüm insanlara
 Kafdağı'na, sarp yamacına.
 Ağaç olabilmek,
 En keşfedilmemiş ormana.
 Şelaleler konduklarını çorak çöllere

Ben Sahra'nın ortasında ıssız bir vaha
 Derdimi bildim bileli tüm renklerim kara

Umudu düşerken döndüm bir lala
 Çakıllar takılsa da bu uzun yolda ayağına
 Ufak onları yılma, sarıl hayata.
 Gülebilmek bir bebeğin gamzesini doldururcasına
 Silebilmek yeryüzünden tüm açıklıkları, yoksullukları.
 Müjdecisi olabilmek masmavi yarınların.
 Haykırabilmek uzaklara,
 Sevmek, sevilebilmek...

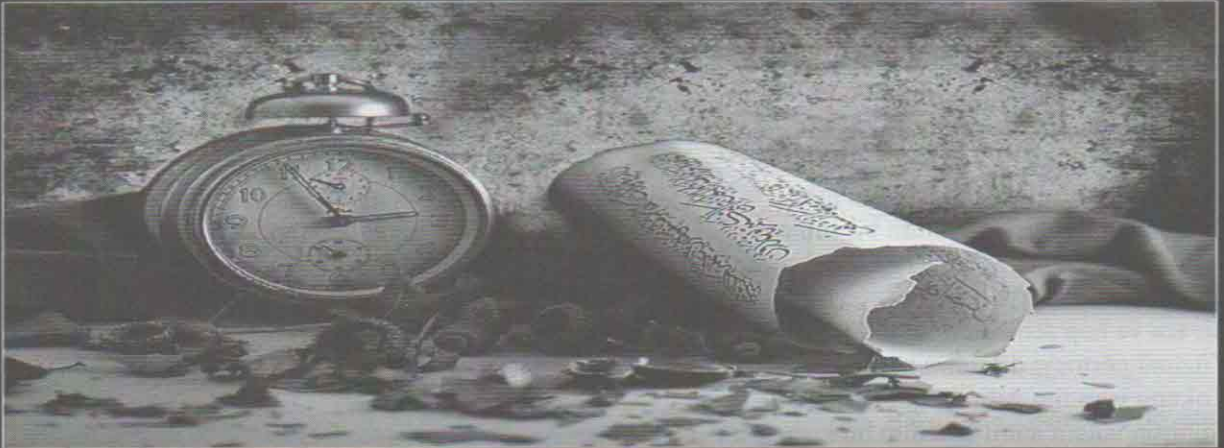
*Bu şiir, 2014-2015 eğitim öğretim yılında okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçekleştirilen yarışmada, şiir dalında üçüncü olmuştur.

“Geçmişin Külleri”

Umut Can Demirdağ

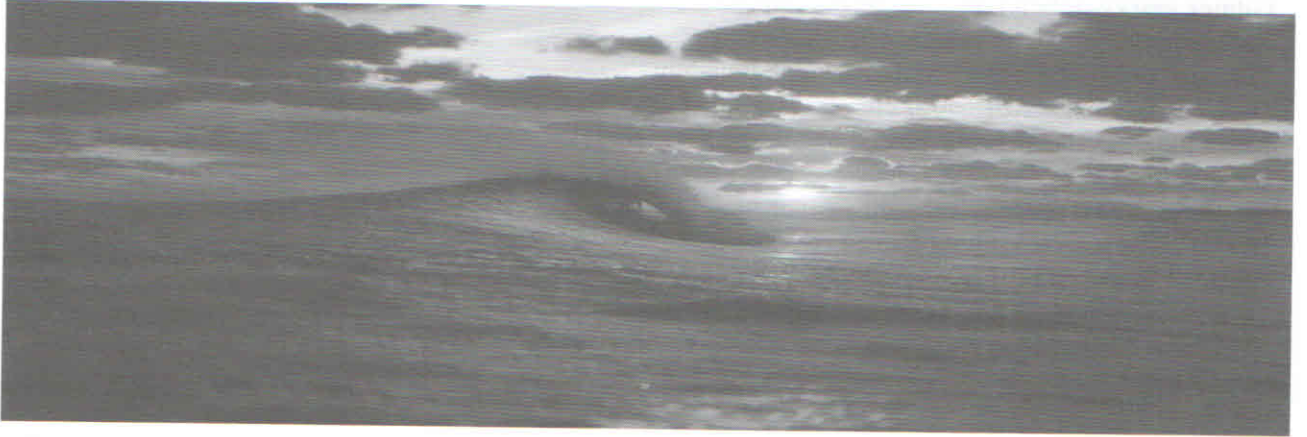
Gölgen karartı hala yüreğimde,
 Yüreğin, ömrümün adresi
 Adın, yaşadıklarımızın ağdı.
 Hayallerin ömrü tükenmiş
 Yitip gidiyor hepsi
 Tozlu rafları mesken tutmuş kitaplar gibi
 Yaprakları dökülmüş gül gibi
 Çürüyüp gidiyor sen gibi...
 Yürekten bir sızıdır hissedilen
 Ne tarifi vardır bu illetin ne dermanı
 Her yere yokluğun serpiliyor usul usul
 Gitmek gerekiyor belki de...
 Kalbim, evin, yıkıldı ne çare
 Enkazında boğuluyor şimdi anılar, sevgim, umudum
 Oysa çok büyük hataydı
 Kahpeliklerin kalabalığında düzenli olarak sevda yeşertmek,
 Saç ağartmak...
 Şimdi, yeşeren o sevdalar baharını yaşıyor
 Her ne kadar kalemi kırılmış olsa da
 Bir umut tutunmaya çalışıyor yaşama
 Di’li geçmiş zamanda çekimlenmeye terkediliyor her cümle
 Zehirlendi düşüncelerin hepsi

*Bu şiir, 2014-2015 eğitim öğretim yılında okulumuz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçekleştirilen yarışmada, şiir dalında birinci olmuştur.

*“Yaşam”**Sima Dönertaş*

Denizden kıyıya vuran dalgalar gibiydi yaşam
 Dalga kadar gerçek,
 O kadar sert ve en az onun gibi hırçın...
 Ya bizler? İnsanoğlu?
 Kaderine mahkûm kıyıya dizilmiş taşlar gibiydik
 Dalgalar vurdukça yosun tutan.
 Ama isterse o taşlar kayar yerinden
 Dalga vurmaya geldikçe yıkılıverir üstüne
 Taş bu (insanoğlu), sudan mı korkar?
 Farkındalık ve cesaret biraz...
 Sonra elveda demek vakti yosunlara...

*“O Gün Hiç Olmasın”**Alkan Gündoğdu*

Bu son şiirim olsun canım
 Seni yazardım tüm satırlara
 Senle başladım her cümleye
 Senle biterdi sonu, hayatım gibi.

Bu son romanım olsa canım
 Acı çeken ben, acı çektiren sen olurdun
 Ve paramparça biterdi senle ben gibi
 Kahramanları acıya mahkûm bir roman

Bu son duam olsaydı canım
 Bir tek ve hep seni isterdim tanrıdan
 Yüzünü görmeyi dilerdim rüyalarımda
 Kokunu isterdim gelip geçen rüzgârdan
 Gülüşün ısıtsın içimi isterdim bu kışta

Bu sensiz son günüm olsaydı canım
 Sevinirdim çocuk gibi
 Biran önce bitse derdim bu hasretlik

Sana
 Hep sana koşmak isterdim delicesine
 Ellerini tutmak ve sana sarılmak
 Ama bu senle son günümüz olsaydı
 İşte o zaman ölmek isterdim
 Tam o anda bitivermeyi
 Seni hiç tanımamış olmayı isterdim
 O gün hiç olmasın, hiç gelmesin...

“Yaşıyoruz”

Yaşıyoruz sadece
Görmeden yarını
Hesaplaşmadan dünle
Alınan her nefesin bir bedeli olduğunu bilmeden
Hissederek yaşamayı unutarak yaşıyoruz
Ben de buradayım bile diyemeden
Duyuramadan sesimizi
Üç maymunu oynuyoruz hayatla
Bakmak istemediğimiz gerçeklere kapıyoruz gözle-
rimizi
Duymak istemediğimiz seslere tıkıyoruz kulağımızı
Ve hiçbir şey bilmiyoruz
Ne bizi küçücük dünyamızda büyük bir oyuncu ya-
pan o görünmez oyunları
Ne kaderin ardına sığınıp kaybettiklerimizi
Göremediğimiz, duyamadığımız

Serenay Özgül

Ve hiçbir zaman öğrenemediğimiz o sözde adaleti
Ne de karanlığa hapsedilmiş çılgınları
Yaşıyoruz sadece
Gözlerimiz kör, kulaklarımız sağır
Yaşıyoruz...

**Bu şiir, 2014-2015 eğitim öğretim yılında okulu-
muz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçek-
leştirilen yarışmada, şiir dalında ikinci olmuştur.*

“Derlerle Eşdeğer”

Çok zorsun be sevgili!
Matematik sorularından çok da farkın yok aslında.
Soruların tek farkı şıklarının olması
Ama sende o da yok.
Fizik dersi gibisin mesela.
Yoğunluğu sorup öz kütleyi istiyor onlar
Sense, beni sev ama ben sevmeyeyim diyorsun.
Yabancı dil gibisin.
Tercümanlığını yapamıyorum şu sıralar
Kimyaya da eşdeğersin.

Asit + Baz=Tuz oluşur diyorlar
Sense, Ben + Sen=HİÇ olalım diyorsun
Coğrafya gibisin aslında.

Duygu Yaren Dönmez

Dilsiz haritada gölleri bulmak gibi mesela...
Ama sen kalbimin haritasıyken kayboldum diyor-
sun.
Öyle işte sevgili!
Derlerden kaldığım gibi senden de kalıyorum her
defasında.

**Bu şiir, 2014-2015 eğitim öğretim yılında okulu-
muz kültür ve edebiyat kulübü tarafından gerçek-
leştirilen yarışmada, şiir dalında üçüncü olmuştur.*

“Yitik ve Bitik”

Selda Demir

İhlamurların baygın kokusu altında
 Yalnızlık ve tütün kokan gecelerin soğuyan kahvemle karıştığı bir gecede
 Gece olduğu halde uykusuz bir vaziyette
 Sanki elimde kalemle yazgımı değiştirir bir havada
 Ne yazdığımı ne çizdiğimi bilmeden karalıyorum yine sayfaları
 Hava soğuk olsa gerek ya da yalnızlığın soğuk acizliğinin verdiği bir ürperti var sırtımda
 Geceler kadar siyah ve mavi bir umutsuzluk eşliğinde tahmin edilemeyecek kadar berbat geçen günler...
 Ve aynı şekilde geçecek günler...
 Oysa her şey iki dudak arasındaki mutluluktan,
 Ama her şey iki dudak arasında mutsuzluk oldu.
 Satırlarca karalanmış, yırtılmış, gönderilmemiş mektuplar bırakan iki kişi olduk sadece
 Mektuplar ve gözyaşları
 Ve hayaller
 Bunlar kaldı biz iki beceriksiz âşıktan geriye
 Saf temiz bir şiir yerine, kelimeleri karışmış, yanmış yakılmış anlamsız kelimeler yığını olduk
 Belki sen iyisindir, mutlusundur.
 Belki diyorum; zira habersizim
 Ben iyi değilim, tütünsüz bir sigara gibi yavanım.
 Hiçbir şey yolunda değil
 Aylardan nisan sonu ama ben hala ekim soğuşundayım
 Her şey değişiyor
 Demlenmiş çayların, taze ekmeğin kokusu silindi duvarlarımdan, mutfağımdan
 Sigara, bozuk peynir ve tuz sindi
 Buz gibi sabahların sevişmelerinin mayhoşluğu gitti dudaklarımdan,
 Demini tutmamış öpücükler de yavaş yavaş kayboluyor.
 Biz değişiyoruz
 Biz değiştik
 Artık 'biz' değiliz.
 Yine gece bitmeden sigaram bitiyor
 Ömür de bitiyor
 Sen solumda başlayan bir devrimdin
 Devrimin bitti, ben darmadağın, darmaduman kaldım
 Bende bittim
 Biz bittik
 Bitmemiş, bitik bir şiir olduk
 Yazarı beceriksiz bir genç kızdı belki
 Onun suçuydu her şey
 Yazan kişinin merhametindeydik
 Yazmadan bitirdi
 Biz şimdi imgeler arasında kaybolmuş iki anlamsız mısrayız
 Birbirinden ayrı düşmüş, ayrı sayfalardaki aynı şiiriz
 Biz şimdi yokuz.
 Bir vardık, bin yok olduk.

“Boşluk”

Tekrar aradı ruhum eşim dediği sevdiğini. Bir kez daha meşgule aldı sevdiği. Oysa sesini birkaç saniyeliğine de duysa umuttu kadın için. Hayata tutunma sebebiydi. Bomboş sokaklarda yürümeye devam etti amaçsızca. Ah bir duyabilseydi sesini! Neden bu denli bağlıydı, neden her şey alt üst olmuştu? Neyin bedeliydi aşk acısı? Tatlı tatlı esen rüzgâr akan gözyaşlarını kurutuyordu. Dalgalanan saçları tenini okşarken o kendi varlığını unutan ilk kadın değildi. Onun için ilk de değildi.

Bir ağacın altına oturdu. Kadın gözlerinde hayal kırıklığı karışımı hüznün, sol yanında aşk acısı, hasret, tükenmişlik, kimsesizlik. Bir damla gözyaşı okşarken yanağını dönüp sol tarafına baktı. Ne çok sevmişti. Şimdiye sadece uyumak istiyordu sonsuzluğa. Umutsuzluk, çaresizlik duaya döndü dilinde; “Tanrım beni sen yarattın. Bendeki seni çok sevdim, sevdiğimi de sana tapar gibi sevdim. Yalvarırım al beni, sar bir çocuk gibi acılarına son ver.”

-Yanınıza oturabilir miyim? Döndü baktı kadın. Omuz silkti. -Neden üzülüyorsun anlatmak ister misin? Kadın yabancıya baktı. Gözleri pırıl pırıldı ve çekik gözleri öyle masumca bakıyordu ki yüzünü çevirdi. Bir zamanlar kendi de bu kadar masum bakar mıydı acaba?

-Paran mı yok?

-Ortada mı kaldın?

-Seni kim üzdü bu kadar? Aile meselesi mi?

Kadın tüm soruları yanıtsız bıraktı. Sessizce akan gözyaşlarını silerken sadece;

-Ölmek istiyorum, diyebildi.

Hiç tanımadığı o yabancı, elini tuttu kadının, kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Kadın yüksek sesle ağlarken, O, sımsıkı göğsüne bastırıp kadını. Sevdiği gibi. Ama o sevdiği değildi. İki yabancıydı onlar. Mendiliyle sildi kadının gözyaşlarını. Hayatın güzelliği diyordu bir ara ama kadın için güzellikler tükenmişti. Karanlıkta hayat. Bilinmez kısıyında dalgalara savrulmuştu. Tek mutluluğu sevdiği bile istemiyordu onu. Dakikalarca iki yabancı yan yana oturdu. Sustular. Kadın neden sonra adamın yüzüne baktı bilinmez. Ne kadar genç olduğunu o zaman fark etti. Birden gülümsemedi.

-Kaç yaşındasın?

-25

-Gitmem gerek.

Yan yana yürüdüler. Kadın yola baktı, yabancı da kadına. Göz göze geldiler. Sustu kadın, sustu genç adam. Kadın yürüdü, sonra birden döndü ve yabancıya sarıldı.

-Teşekkür ederim, bugün tebesüm ettiğim tek anımdı. Teşekkür ederim.

Kadın otobüse binerken yabancı arkasından bakıyordu. Yolcunun kim olduğunu nereye gitti-

ğini bilmeden...

08.53

Üzerinde bahar döşeli bir elbise vardı kadının. Gözlerinde bir bulut çiselemeye başlamıştı yanaklarını. Bulutların ardındaki güneşe bakıyordu. Güneş ne kadar da sıcaktı? Dedikleri gibi geçecek miydi, gözlerinin önünden film şeridi gibi ömrü? Ağzında bir şeyler geveledi kadın. Dudaklarından; “Beni affet Tanrım, beni affedin sevdiğilerim!” ince bir iniltiyle çıktı. Kimse okşamamıştı şimdiye kadar saçını. Şimdi rüzgâr savuruyordu onları. Ne kadar çok gürültü vardı kulaklarında. Buna karşılık bu dam kenarında yalnızlığı dışında ona eşlik eden kimse yoktu. Derin bir sessizlik. Saniyeler sonra tüm gücüyle ayağa kalkıyor kadın. Savruluyor, savruluyor, savruluyor... Bir kadın çığılığı bir erkeğin ambulans çağırma çabası. Ve kadının hissettiği herhangi bir yerde ki sıcaklık.

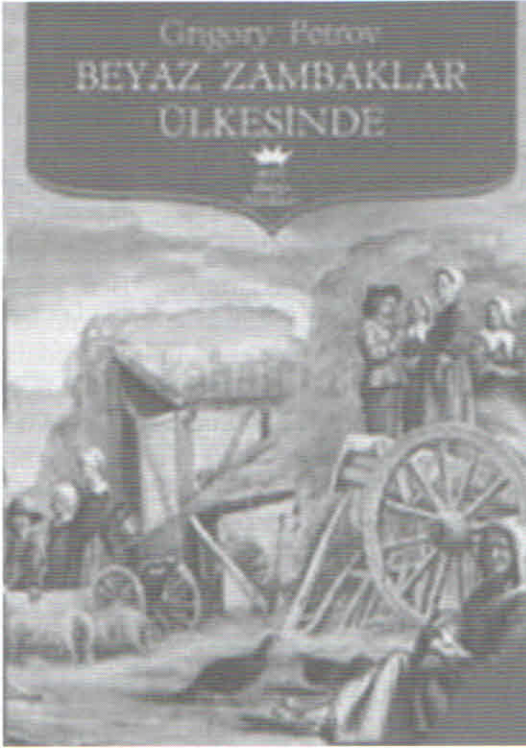
09.37

Kadın büyük bir ağacın kenarında, betonda kafasından akan sıcaklığın içinde aklındaki kişiyle ölüyor. Düşündüğü ve hissettiği her şey ebediyen yok oluyor.

Dilan Çetin

“Beyaz Zambaklar Ülkesinde- Grigoriy Petrov” Ceylan Yıldız

“Memurlar! Kanunların temsilcileri! Halka, yasalara uymayı memurlar öğretiyor. Bu yüzden yeni Finlandiya'nın adına sizlerden, yasa koyucu insanlardan, halkımıza yasa duygularını aşılama yardımı olmanızı istiyorum. Hatta daha fazlasını, adil olma duygusunu.”

Yazar Grigoriy Petrov'un çeşitli aralıklarla çıktığı Finlandiya seyahatlerindeki notlardan oluşan eser 1800'lerin son döneminde Finlandiya halkının içinde bulunduğu durumu, cehaletten kurtulmak için başta Johan Vilhelm Snellman olmak üzere ülkedeki bir avuç Fin aydınının verdiği olağanüstü mücadeleyi anlatır.

Finlandiya, Avrupa'nın kuzeyinde bulunan, iklim koşulları bakımından sert, sisli ve çoğu zaman yağışlıdır. Arazi bakımından da elverişli değildir. Finler, çok sevdikleri ülkelerine, 'bataklık arazi' anlamına gelen 'soumi' derlermiş.

Finlandiya'yı yöneten Snellman, Finlandiya'yı uyandırmak için bütün ümitlerini yeni yetişen yeni nesle bağlamış. Snellman, halkın her kesimini bilinçlendirmeye başlamış. Bir konuşmasında papazlara, eğitim memurlarına, orduya, aile-çocuk ilişkisinde gençliğin ruhunu ekilemeyen bir tarlanın ısırgan ve dikenlerle kaplanmasına benzetir. Ailelerin, çocuk eğitimi konusunda nasıl davranması gerektiğini vurgulamıştır. Snellman'ın çalışmaları ve uğraşları sonucu bataklık olan arazinin nasıl 'Beyaz Zambaklar Ülkesi' ne dönüştüğünü anlatır.

'Beyaz Zambaklar Ülkesinde' romanı; Fin halkının tüm imkânsızlıklara rağmen bir avuç aydınının önderliğinde, askerinden din adamına, öğretmeninden doktoruna, iş adamından memuruna kadar her meslekten insanın halkla omuz omuza bir dayanışma göstererek çabalamasını gözler önüne seren bir yapıttır.

Günümüz Finlandiya'sının eğitim sistemi çok gelişmiştir. Başka ülkelerle kıyaslandığında, eğitim yönünden ilk sıralarda yer aldığı görülür.

Okunması gereken güzel kitaplardandır.

“Sabırsız Yürek - Stefan Zweig”

Berfin Işık

Zweig'in psikolojik romanı 'Sabırsız Yürek', acıma duygusunun nelere yol açabileceğini, insanı çatışmadan çatışmaya nasıl sürükleyebileceğini anlatan bir başyapıttır.

STEFAN ZWEIG SABIRSIZ YÜREK

Sabırsız Yürek, bir roman olmasının yanı sıra, merhamet üzerine yazılmış uzun bir denemedir. Kitapta, acıma duygusunun tarafları nasıl bir yıkıma sürüklediğine tanık olacaksınız. Zweig, kitabında Hofmiller ve Doktor Condor'un kişiliğinde acıma duygusunu tüm yönleriyle ele alır. Merhamet, aslında iki tarafı da büyük bir çıkmaza sokar. Bu duygunun iki tarafı da keskin bir kılıçtır O'na göre ve hem göstereni hem de gösterileni büyük açmaza sokar. Çünkü merhamet edilen kişi

giderek daha fazlasını istemeye, kendi isteklerini acımasızca dayatmaya başlar. Merhamet duygusunu gösteren kişi ise duygularına yenilip kölelik konumuna gelir. Merhamet eden ve edilen bir döngü içinde saplanır kalır. Zweig'in kitabında okuru merhametin asıl doğasına sorgulamaya yöneltir. Yazar, iki tür acıma duygusundan bahseder: Birincisi, duygusal ve zayıf olanı, başka birinin yaşadığı felaketlerden kaynaklanan acı ve hüzünden olabildiğince çabuk kurtulmak için çırpınan bir yüreğin sabırsızlığıdır. Diğeri, tek gerçek acıma duygusu ise yaratıcı olan, ne istediğini bilen, sabırla, gücü yettiğince hatta gücünün bile ötesinde katlanmaya ve dayanmaya kararlı bir insanın acıma duygusudur. Teğmen Anton Hofmiller'in felç Editk'e karşı beslediği acıma duygusu, birinci türde acıma duygusuna örnektir. Condor'un hastalarına ve karısına duyduğu acıma duygusu ise ikinci tür acıma duygusudur. Bu kitapta, duygulara yenilmenin ve o beyaz diye nitelendirdiğimiz yalanların yarattığı korkunç sonuçlara rastlayacaksınız. Bu kitabı okumaya başladığınızdan itibaren bir an olsun elinizden bırakamıyor ve kendi hayatınızı sorgulamaya başlıyorsunuz. Sabırsız Yürek, insanca duyguların, savaşın dehşeti karşısında allak bullak oluşunun romanıdır.

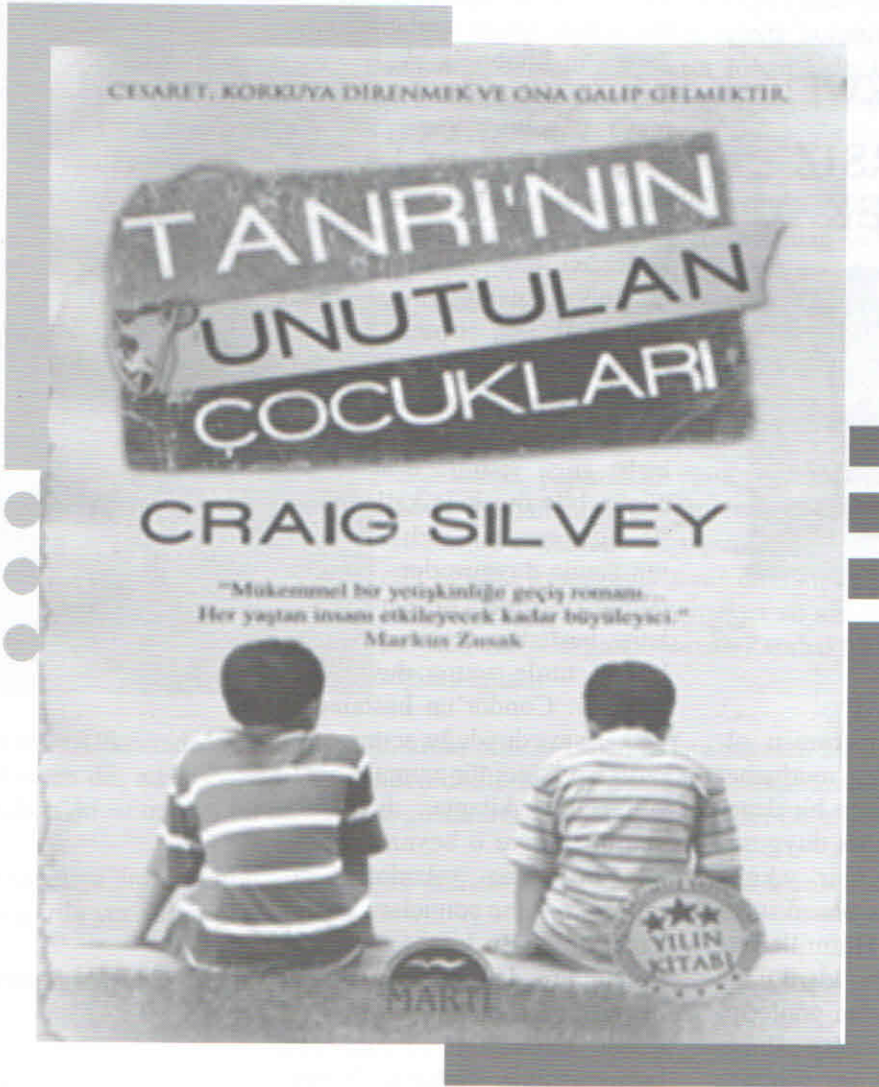
“Hepimiz yanılıyor muyuz aca-

ba? Sınırları iyi çizilmemiş duygular, her ne kadar iyiliğe hizmet eder gibi görünseler de, bizim ya da etrafımızdakilerin küçük parçalara ayrılmasına neden olabilir mi gerçekten? Duygularımızı böyle sınırsızca serbest bıraktığımızda, yalnızca iyi biri, iyi bir kadın, iyi bir adam olmaya çalışıyorsak da, aslında büyük bir hatanın iyi niyetli mimarları haline mi geliyoruz?”

Bu soruların cevabına, 'Sabırsız Yürek' kitabında ulaşacaksınız.

çekildikleri bu küçük kasabada hayatın hem solgun hem de canlı anlarına tanıklık eden iki arkadaşın yaşadıklarını okurken, çocukluğunuzun masum yıllarını hatırlayacak, toplum tarafından kabul görülmenin ne anlama geldiğine bir çocuğun gözünden bakacaksınız."

Hikâyenin sonu hiç beklediğiniz gibi değil. Bu soruların cevaplarını öğrenmek ve bu harika kitap hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, ben, mutlaka okuyun, derim.

“Tanrı’nın Unutulan Çocukları-Graig Silvey”

Zilan Tan

Charlie adında akıllı, çalışkan, çok kitap okuyan bir çocuk vardır. Kasabanın dışladığı bir çocuk olan Jasper Jones, Charlie’nin penceresine gelmiştir. Ve ondan yardım istemiştir. Charlie, Jasper’e yardım etmek için ilk kez evden kaçmıştır. Jasper ile Charlie deli Jack Lionel’in evinin önünden geçerek Jasper’in mekânına gelirler. Deli Jack Lionel bir kadın öldürmüştür söylentilere göre. Charlie’nin yaşadığı kasabada, Corrigan, cesaret testi, Deli Jack Lionel’in bahçesinden şeftali kaçırmaktır. Charlie, Jasper’in mekânına geldiğinde, Jasper O’na ağaçta asılı olan cesedi göstermiştir. Ve bu ceset Jasper’in çok sevdiği Laura Wishart’a aitti. Charlie bu durumdan rahatsız olmuştur. Polisi gitmek istemiştir. Fakat Jasper buna izin vermemiştir. Çünkü polise giderse Jasper’den şüpheleneceklerdi ve O’nu içeri atacaklardı. Bu yüzden Laura’yı bağlayıp denize gömdüler. Onlar, Deli Jack Lionel’den şüpheleniyorlardı. Çünkü adam her gün balkona çıkıp Jasper’in adını bağıryordu. Charlie, kimse görmeden evine döndü. Charlie’nin Jeffrey Lu adında bir

arkadaşı vardı. Jeffrey çok iyi bir triket oyuncusuydu ama Jeffrey okula takımına alınmazdı genellikle. Çünkü mezhebi farklıydı. Charlie, sınıfındaki Eliza Wishart’ı seviyordu. Eliza Wishart, Laura’nın kardeşiydi. Bir gün Charlie ve Jasper yine Jasper’in mekânına gittiler ve orada ağaca yazılı olan ‘üzgünüm’ kelimesini gördüler. Charlie eve dönerken annesi O’nu yakaladı ve ev cezası verdi. Bir gün Corrigan ve komşu kasaba triket maçı yaptılar. Ve Jeffrey bu maçta ortaya koyduğu performansla büyük saygınlık kazandı. Eliza ve Charlie bu maçta birbirlerine aşklarını itiraf ettiler. Ondandan sonra Jasper yine Charlie’nin yanına geldi ve O’na Deli Jack Lionel’in cinayeti işlediğine dair bir kanıt bulunduğunu söyledi. ‘Üzgünüm’ kelimesinin Deli Jack Lionel’in bodrum katında bir arabada yazdığını söyledi. Jeffrey’in evine bazıları saldırmıştı. Charlie’nin babası ve komşuları yardımcı oldu. Jasper ve Charlie gerçekleri öğrenmek için Deli Jack Lionel’in evine gidecekler. Jasper bilmediği gerçekleri öğrenecek ama bu gerçekler neydi? Jasper, ölen annesiyle ilgili

ne öğrenecek? Eliza, Charlie’ye ablasının ölümüyle ilgili birkaç şey bildiğini söyledi ama bunlar nelerdi? Cinayeti, Deli Jack Lionel mi işledi? Neden Jack Lionel her gün balkona çıkıp ‘Jasper’ diye bağıryordu?

“Tanrı’nın Unutulan Çocukları, hem kurgusu hem de güçlü karakterleriyle okuyucuya bildikleri bir coğrafyanın edebî zevkini yaşatırken, dokunaklı bir dille sıradan yüzlerin ardına gizlenmiş birbirinden ilginç sırlar barındırıyor. Romanın başkarakterlerinden Jasper’ın, aynı okulda okuduğu Charlie’nin odasının penceresine bir gece yarısı gelmesiyle başlayan olaylar, başarılı ve merak uyandıran bir hikâyeyi de beraberinde getiriyor. Parçalanmış bir ailenin çocuğu olması nedeniyle kasabalılar tarafından hor görülüp dışlanan Jasper, korkunç bir olayın detaylarını tek güvendiği kişiyle, Charlie’yle paylaşır. O andan itibaren çocukluklarını bir kenara bırakmaya başlayan bu iki arkadaş, bu sırrın peşine düşerek toplumun önyargılarına, bağnazlıklarına ve ikiye bölünmüşlüğüne ayna tutmaya başlarlar.

İnsanların kendi kabuklarına

NOTLAR

A series of horizontal dotted lines for writing notes.

NOTLAR

A series of horizontal dotted lines for writing notes.

MERDİVEN

DERSİM ANADOLU LİSESİ

"İnsan,
evrende
gövdesi
kadar değil,
yüreği kadar
yer kaplar..."
Yaşar Kemal

